

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

P8_TA(2015)0444

W kierunku europejskiej unii energetycznej**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. w kierunku europejskiej unii energetycznej (2015/2113(INI))**

(2017/C 399/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 191, 192 i 194,
- uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (Euratom),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Strategia ramowa na rzecz stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu” (COM(2015)0080) wraz z załącznikami,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europejska strategia bezpieczeństwa energetycznego” oraz towarzyszące mu dokumenty robocze (COM(2014)0330),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie odporności europejskiego systemu gazowego w krótkim okresie zatytułowany „Przygotowanie na możliwe zakłócenia dostaw ze Wschodu jesienią i zimą 2014/2015 r.” (COM(2014)0654),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie bezpieczeństwa dostaw energii i międzynarodowej współpracy energetycznej – „Polityka energetyczna UE: stosunki z partnerami spoza UE” (COM(2011)0539),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zatytułowane „Realizacja komunikatu w sprawie bezpieczeństwa dostaw energii i międzynarodowej współpracy energetycznej oraz konkluzji Rady ds. Energii z listopada 2011 r.” (COM(2013)0638),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. zatytułowany „Drugi strategiczny przegląd sytuacji energetycznej. Plan działania dotyczący bezpieczeństwa energetycznego i solidarności energetycznej UE” (COM(2008)0781),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 listopada 2014 r. zatytułowany „Plan inwestycyjny dla Europy” (COM(2014)0903),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 października 2012 r. zatytułowany „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego” (COM(2012)0582),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 listopada 2012 r. zatytułowany „Uruchomienie wewnętrznego rynku energii” (COM(2012)0663) oraz towarzyszące mu dokumenty robocze oraz towarzyszące mu dokumenty robocze oraz rezolucję Parlamentu z dnia 10 września 2013 r. w sprawie uruchomienia wewnętrznego rynku energii⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Postępy na drodze do ukończenia tworzenia wewnętrznego rynku energii” (COM(2014)0634),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Priorytety w odniesieniu do infrastruktury energetycznej na 2020 r. i w dalszej perspektywie – plan działania na rzecz zintegrowanej europejskiej sieci energetycznej” (COM(2010)0677),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 stycznia 2014 r. zatytułowany „Ceny i koszty energii w Europie” (COM(2014)0021),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0344.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 stycznia 2014 r. zatytułowany „Działania na rzecz odrodzenia przemysłu europejskiego” (COM(2014)0014),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 14 listopada 2012 r. zatytułowane „Stan europejskiego rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla w 2012 r.” (COM(2012)0652),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 września 2011 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz zasobooszczędnej Europy” (COM(2011)0571) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie zasobooszczędnej Europy ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Efektywność energetyczna i jej wkład w bezpieczeństwo energetyczne a ramy polityczne dotyczące klimatu i energii do roku 2030” (COM(2014)0520),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” (COM(2011)0112),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 grudnia 2011 r. zatytułowany „Plan działania w zakresie energii do 2050 r.” (COM(2011)0885) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie planu działania w zakresie energii do 2050 r. – przyszłość z energią ⁽²⁾,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Wykorzystanie potencjału ekologicznego wzrostu gospodarczego w zakresie zatrudnienia” (SWD(2012)0092),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie przyszłości wychwytywania i składowania dwutlenku węgla w Europie (COM(2013)0180);
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Ramy polityczne na okres 2020–2030 dotyczące klimatu i energii” (COM(2014)0015),
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 23–24 października 2014 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 19–20 marca 2015 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, uchylające decyzję nr 1364/2006/WE oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 713/2009, (WE) nr 714/2009 i (WE) nr 715/2009, oraz komunikat Komisji z dnia 14 października 2013 r. zatytułowany „Długoterminowa wizja infrastruktury w Europie i poza nią” (COM(2013)0711), określający pierwszą ogólnounijną listę projektów infrastruktury energetycznej będących przedmiotem wspólnego zainteresowania,
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego instrument „Łącząc Europę” (COM(2011)0665),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylenia dyrektywy Rady 2004/67/WE,
- uwzględniając trzeci pakiet energetyczny,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE,

⁽¹⁾ Dz.U. C 264 E z 13.9.2013, s. 59.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0088.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającą dyrektywę 2004/18/WE
 - uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 994/2012/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu wymiany informacji w odniesieniu do umów międzyrządowych w dziedzinie energii między państwami członkowskimi a państwami trzecimi,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 czerwca 2012 r. w sprawie nawiązania współpracy w zakresie polityki energetycznej z partnerami spoza UE: podejście strategiczne do bezpiecznych, zrównoważonych i konkurencyjnych dostaw energii ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie przemysłowych, energetycznych i innych aspektów wydobycia gazu łupkowego i olei łupkowych ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie strategii „Europa 2020” ⁽³⁾,
 - uwzględniając opracowanie „Mapping the Cost of Non-Europe, 2014–19” [Zarys kosztów braku działań na poziomie europejskim, 2014–2019],
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie ram polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030 ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając rezolucję z 15 grudnia 2015 r. w sprawie osiągnięcia docelowego poziomu 10 % w zakresie elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych – Przygotowanie europejskiej sieci elektroenergetycznej na 2020 r. ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając Traktat karty energetycznej, w szczególności jego art. 7 i 20,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Handlu Międzynarodowego, jak również Komisji Transportu i Turystyki (A8-0341/2015),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z art. 194 TFUE europejska polityka energetyczna ma zapewniać funkcjonowanie rynku energii i bezpieczeństwo dostaw energii, promować efektywność energetyczną i oszczędność energii oraz rozwój energii ze źródeł odnawialnych, a także wspierać połączenia międzysystemowe sieci energetycznych; mając na uwadze, że zdefiniowanie koszyka energetycznego państw członkowskich jest nadal kompetencją krajową, w związku z czym koszyki energetyczne pozostają bardzo zróżnicowane;
- B. mając na uwadze, że utworzenie stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie zmiany klimatu powinno się opierać na transformacji w kierunku zrównoważonego i przyszłościowego systemu energetycznego, którego głównymi filarami będą efektywność energetyczna, energia odnawialna, jak najlepsze wykorzystanie europejskich źródeł energii i inteligentna infrastruktura; mając na uwadze, że długotrwałe stabilne ramy regulacyjne są niezbędne dla tworzenia wzrostu gospodarczego i miejsc pracy oraz zapewnienia UE przywódczej roli w tych dziedzinach;
- C. mając na uwadze, że strategia bezpieczeństwa energetycznego powinna obejmować opłacalne działania na rzecz zmniejszenia zapotrzebowania na energię oraz równie skuteczne działania ukierunkowane na zaradzenie poważnym i bezpośrednio zagrażającym zakłóceniom, jak również mechanizmy solidarności i koordynacji w celu ochrony i wzmocnienia infrastruktury do produkcji, inteligentnego przesyłu i dystrybucji energii oraz połączeń międzysystemowych; mając na uwadze, że infrastruktura ta musi być w stanie obsługiwać różnego rodzaju odnawialne źródła energii oraz być włączona do w pełni zintegrowanego i dobrze funkcjonującego wewnętrznego rynku energii jako istotna część unii energetycznej ze zróżnicowanymi zewnętrznymi źródłami i trasami dostaw;

⁽¹⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 28.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0444.

⁽³⁾ Dz.U. C 188 E z 28.6.2012, s. 42.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0094.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0445.

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- D. mając na uwadze, że Parlament dwukrotnie wezwał do wprowadzenia wiążących celów klimatyczno-energetycznych na rok 2030 zakładających ograniczenie emisji CO₂ o co najmniej 40 %, udział energii ze źródeł odnawialnych w wysokości przynajmniej 30 % oraz 40 % w zakresie efektywności energetycznej, przy czym cele te mają być osiągnięte za pomocą indywidualnych celów krajowych; mając na uwadze, że wiążące krajowe i unijne cele w dziedzinie efektywności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych przyczyniają się do wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, a także zapewnienia UE roli technologicznego lidera w tych dziedzinach;
- E. mając na uwadze, że aby uzyskać niezbędne poparcie obywateli i przemysłu, środki służące rozwojowi unii energetycznej i osiągnięciu celów klimatyczno-energetycznych muszą w pełni uwzględniać wpływ na ceny energii i skupiać się na synergii i dalszej integracji rynku, co pozwoli obniżyć ogólne koszty i zwiększyć konkurencyjność gospodarki UE; mając w związku z tym na uwadze, że wszelkie niezbędne oceny skutków muszą w pełni uwzględniać bieżące i przyszłe koszty ukryte i utopione wynikające ze zwykłej polityki energetycznej;
- F. mając na uwadze, że unia energetyczna powinna stanowić nowy model energetyczny dla Europy oparty na silnych przekrojowych podstawach ustawodawczych i silnych celach; mając na uwadze, że zarządzanie unią energetyczną musi być przejrzyste, gwarantować stabilne ramy i włączać Parlament w proces decyzyjny, a jednocześnie promować rolę władz lokalnych i obywateli;
- G. mając na uwadze, że fundamentalne znaczenie ma uznanie przez UE i państwa członkowskie, jak ważne jest uwzględnienie inicjatyw tworzonych przez konsumentów, takich jak spółdzielnie i środowiskowe projekty w dziedzinie energii odnawialnej i efektywności energetycznej, oraz podkreśla konieczność zniesienia barier ekonomicznych, regulacyjnych i administracyjnych w celu umożliwienia obywatelom aktywnego udziału w systemie energetycznym;
- H. mając na uwadze, że zmiana klimatu, niekonkurencyjne ceny energii i wyjątkowo silne uzależnienie od niepewnych dostawców z państw trzecich zagraża równowadze europejskiego systemu energetycznego;
- I. mając na uwadze, że celem stabilnej unii energetycznej, której podstawę stanowi ambitna polityka w dziedzinie klimatu, jest zapewnienie przejścia na nowy model energetyczny umożliwiający gospodarstwu domowemu i przedsiębiorstwom produkcję i użytkowanie bezpiecznej, zrównoważonej, konkurencyjnej i niedrogiej energii;
- J. mając na uwadze, że w ramach unii energetycznej musi zostać rozwiązany problem ubóstwa energetycznego przez wzmocnienie pozycji konsumentów znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, poprawę efektywności energetycznej dla osób w najtrudniejszej sytuacji oraz stworzenie środków pomocowych, dzięki którym cena energii będzie przystępna dla osób w potrzebie;
- K. mając na uwadze, że ubóstwo energetyczne można definiować jako niemożność utrzymania przez gospodarstwo domowe odpowiedniego poziomu dostaw energii, który zagwarantowałby podstawowy poziom komfortu i zdrowia, ze względu na połączenie niskiego dochodu, wysokich cen energii oraz zasobów mieszkaniowych niskiej jakości;
- L. mając na uwadze, że przyszła wizja unii energetycznej musi zakładać, iż państwa członkowskie uznają swoją wzajemną zależność, jeśli chodzi o dostawy bezpiecznej i zrównoważonej energii po przystępnych cenach do obywateli, musi opierać się na prawdziwej solidarności i zaufaniu, a także musi przewidywać, że Unia Europejska będzie przemawiać jednym głosem w kwestiach globalnych; mając na uwadze, że każde państwo członkowskie ma zatem obowiązek nadania priorytetu efektywności energetycznej i obniżeniu zapotrzebowania na energię w celu zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego UE i wszystkich jej państw członkowskich;
- M. mając na uwadze, że unijne strategie polityczne w dziedzinie energii i klimatu muszą się wzajemnie uzupełniać, a ich cele muszą się nawzajem wzmacniać; mając na uwadze, że unia energetyczna powinna zatem uzupełniać europejskie cele w zakresie reindustrializacji i wzrostu gospodarczego, wspierać transformację w kierunku zrównoważonej gospodarki opartej głównie na efektywności energetycznej i energii odnawialnej, co zwiększy konkurencyjność gospodarki europejskiej na świecie, a jednocześnie będzie skutecznie zapobiegać ucieczce emisji;
- N. mając na uwadze, że UE importuje ponad połowę całej zużywanej energii, jej zależność od importu energii jest szczególnie duża w przypadku ropy naftowej (ponad 90 %), gazu ziemnego (66 %) oraz węgla kamiennego (72 %), a całkowita wartość importu w 2013 r. przekracza 400 miliardów EUR; mając na uwadze, że udział budynków w zużyciu energii końcowej w UE wynosi około 40 % oraz około 60 % w zużyciu importowanego do UE gazu ziemnego, zatem ograniczenie zapotrzebowania na energię stanowi ważny czynnik służący osiągnięciu niezależności energetycznej;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- O. mając na uwadze, że światowe ceny ropy odnotowały znaczny spadek, co stanowi dla UE okazję do podjęcia ważnych kroków zmierzających do przekształcenia naszego krajobrazu energetycznego dzięki inwestycjom w produkcję energii ze źródeł odnawialnych, wykorzystaniu potencjału budynków i przemysłu w zakresie efektywności energetycznej oraz rozwojowi inteligentnej infrastruktury; mając na uwadze, że środki przeznaczone na import paliw kopalnych w niewielkim stopniu przyczyniają się do inwestycji, tworzenia miejsc pracy lub wzrostu w Unii oraz mając na uwadze, że ich przesunięcie na inwestycje wewnętrzne pobudziłoby wzrost gospodarczy oraz tworzenie na szczeblu lokalnym wysokiej jakości miejsc pracy wymagających wysokich kwalifikacji;
- P. mając na uwadze, że wiele krajów jest w dużej mierze uzależnionych od jednego dostawcy, co może narażać je na przerwy w dostawach;
- Q. mając na uwadze, że UE jest w dużej mierze uzależniona od importu energii z Rosji, która okazała się mało wiarygodnym partnerem i która wykorzystuje dostawy energii jako broń polityczną;
- R. mając na uwadze, że ważnym elementem polityki zagranicznej Rosji stało się opracowanie i wdrażanie strategii dotyczącej zasobów strategicznych, w szczególności ropy naftowej i gazu ziemnego, w celu wywierania politycznego nacisku na inne kraje; zauważa, że miało to miejsce w przypadku wielu krajów sąsiadujących z Rosją oraz kilku państw członkowskich Unii Europejskiej;
- S. mając na uwadze, że wykorzystanie ropy i gazu ziemnego na potrzeby polityki zagranicznej i do destabilizowania innych państw osłabia wzrost gospodarczy i – co jest nawet bardziej niebezpieczne – stabilność demokratyczną w Europie oraz niezależność suwerennych państw;
- T. mając na uwadze, że europejskie bezpieczeństwo energetyczne musi być rozwijane tak, aby chroniło zarówno bezpieczeństwo Europy, jak i suwerenność krajów europejskich, do których zaliczają się państwa członkowskie UE oraz kraje Partnerstwa Wschodniego;
- U. mając na uwadze, że polityka na rzecz bezpieczeństwa energetycznego musi odpowiadać na potrzebę stabilnych dostaw z różnych źródeł energii, zapewniając gospodarce europejskiej energię niezbędną w transporcie, przemyśle i mieszkalnictwie w sposób wspierający konkurencyjność i politykę na rzecz klimatu, a jednocześnie musi do minimum ograniczyć zależność od tych, którzy rozmyślnie chcą wykorzystać źródła energii do własnych celów politycznych, aby wpływać na rozwój wydarzeń politycznych w innych państwach;
- V. mając na uwadze, że żadne państwo członkowskie nie powinno podlegać niezgodnym z prawem unijnym warunkom umowy, które wykorzystują jego słabą pozycję na rynku energii wyłącznie ze względu na uwarunkowania geograficzne lub historyczne;
- W. mając na uwadze, że spory o gaz między Rosją i krajem tranzytowym – Ukrainą w 2006 i 2009 r. naraziły wiele państw UE na poważne niedobory; mając na uwadze, że przerwy w dostawach pokazują, że działania podjęte do tej pory były niewystarczające, aby wyeliminować zależność Europy od rosyjskiego gazu ziemnego;
- X. mając na uwadze, że ocena ex post i weryfikacja wszystkich związanych z energią umów pod kątem zgodności z prawem UE jest już możliwa dzięki, między innymi, rozporządzeniom dotyczącym konkurencji i energii; mając na uwadze, że niewystarczające kontrole zgodności ex ante na szczeblu krajowym i unijnym prowadzą do poważnych zakłóceń rynku; mając na uwadze, że Komisja dostrzega te problemy i postanowiła zaostrzyć przepisy dotyczące ocen ex ante umów handlowych na dostawy gazu;
- Y. mając na uwadze, że do 2020 r. trzeba zainwestować ponad 1 bln EUR tylko w unijny sektor energetyczny oraz mając na uwadze, że na każde euro niezainwestowane w infrastrukturę energetyczną do 2020 r. po 2020 r. trzeba będzie wydać 4,3 EUR, aby osiągnąć te same cele, co stanowiłoby niepotrzebne obciążenie przyszłych pokoleń;
- Z. mając na uwadze, że UE musi umożliwić finansowanie tych inwestycji, uruchamiając wszystkie istniejące środki, publiczne (fundusze strukturalne i Europejski Bank Inwestycyjny (EBI)) i prywatne, zachęcając do kierowania na nie oszczędności gospodarstw domowych i zdolności inwestorów długoterminowych (fundusze emerytalne i zakłady ubezpieczeń) oraz tworząc nowy potencjał finansowy UE;
- AA. mając na uwadze, że ceny energii elektrycznej dla przemysłu – przed uwzględnieniem zwolnień z podatków lub opłat w odniesieniu do energochłonnych sektorów przemysłu – są w UE ponad dwa razy wyższe niż w USA i Rosji, o 20 % wyższe niż w Chinach, ale o 20 % niższe niż ceny w Japonii;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- AB. mając na uwadze, że europejski przemysł nadal znajduje się w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej z powodu cen gazu ziemnego, głównie dłatego, że w długoterminowych umowach z Rosją ujmowany jest indeks cen ropy naftowej;
- AC. mając na uwadze, że różnica cen w porównaniu z innymi gospodarkami może mieć negatywny wpływ na konkurencyjność naszego przemysłu, w szczególności energochłonnych sektorów przemysłu;
- AD. mając na uwadze, że konkurencyjne ceny energii mają kluczowe znaczenie dla osiągnięcia unijnych celów reindustrializacji na poziomie 20 % do roku 2020;
- AE. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa z UE w sektorze energii odnawialnej, z których wiele to MŚP, zatrudniają 1,2 mln osób w Europie i posiadają 40 % wszystkich patentów na świecie w dziedzinie technologii energii odnawialnej, co sprawia, że UE jest światowym liderem; mając na uwadze, że UE musi utrzymać tę pozycję lidera także w przyszłości dzięki solidnej unijnej strategii na rzecz energii odnawialnej;
- AF. mając na uwadze, że niezależnie od dominującej pozycji na świecie, jeśli chodzi o inwestycje w odnawialne źródła energii, według prognoz World Energy Outlook 2014 do roku 2040 światowy popyt na energię wzrośnie o 37 %, a światowy popyt na węgiel – o 15 %; mając na uwadze, że według prognoz w UE wzrost ten będzie znacznie niższy dzięki wysoce skutecznym usprawnieniom w zakresie efektywności energetycznej;
- AG. mając na uwadze, że spadek poziomu dobrobytu ze względu na niewydolność rynku gazu w UE przekracza 11 mld EUR rocznie z powodu, między innymi, braku infrastruktury oraz niskiego poziomu płynności i przejrzystości rynku;
- AH. mając na uwadze, że bardziej zintegrowany pod względem gospodarczym i fizycznym jednolity rynek energii mógłby przynieść znaczące zyski w zakresie efektywności;
- AI. mając na uwadze, że detaliczny rynek energii w UE nie funkcjonuje właściwie, ponieważ w wielu państwach członkowskich konsumenci mają zbyt mały wybór dostawców; mając na uwadze, że kwestię koncentracji na rynku należy rozwiązać za pomocą unijnej polityki konkurencji, tak aby umożliwić konsumentom zmianę dostawcy, a co za tym idzie, zwiększyć konkurencję i obniżyć ceny; mając na uwadze, że należy dostrzec ryzyko, iż gorzej poinformowani obywatele, którzy rzadziej porównują i zmieniają dostawców, zostaną pozostawieni sami sobie z niekonkurencyjnymi, przestarzałymi taryfami;
- AJ. mając na uwadze, że pełne wdrożenie zintegrowanego europejskiego rynku energii elektrycznej i gazu jest niezwykle ważne dla bezpieczeństwa energetycznego oraz dla podejmowania działań w kierunku utworzenia unii energetycznej; mając na uwadze, że Komisja ma obowiązek upewnić się, czy wszystkie państwa członkowskie wdrażają wszystkie części trzeciego pakietu energetycznego i przestrzegają ich, dążąc do osiągnięcia zintegrowanego rynku energii elektrycznej i gazu;
- AK. mając na uwadze, że osiągnięcie docelowego poziomu 10 % w zakresie połączeń międzysystemowych, zapewnienie większych transgranicznych zdolności przesyłowych energii elektrycznej i gazu, a także dodatkowe wzmocnienie istniejącej sieci zwiększą bezpieczeństwo energetyczne i umożliwią lepsze wykorzystywanie energii wytwarzanej ze źródeł odnawialnych oraz zrównoważenie podaży i popytu wśród państw członkowskich, sprzyjając większej konwergencji cenowej z korzyścią dla konsumentów;
- AL. mając na uwadze, że oczekuje się również konwergencji i optymalizacji kosztów w wyniku pogłębionej współpracy regionalnej między państwami członkowskimi;
- AM. mając na uwadze, że wspólnota energetyczna stanowi instrument służący rozszerzaniu wewnętrznego rynku energii o kraje sąsiednie UE, tym samym wspierając tworzenie paneuropejskiej przestrzeni energetycznej, u której podstaw leżą wspólne zasady i praworządność;
- AN. mając na uwadze, że unia energetyczna stanowi odzwierciedlenie wielokrotnych apeli Parlamentu o ustanowienie prawdziwej paneuropejskiej wspólnoty energetycznej opartej na silnym wspólnym rynku energii, koordynacji zakupu energii spoza UE oraz wspólnym europejskim finansowaniu badań i innowacji w obszarze nowych, zrównoważonych technologii energetycznych;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

- AO. mając na uwadze, że zewnętrzny wymiar unijnej polityki energetycznej wymaga większej spójności i nie wykorzystuje jeszcze w pełni swojego potencjału, jeśli chodzi o zwiększenie bezpieczeństwa dostaw energii oraz konkurencyjności Unii;
- AP. mając na uwadze, że 33 projektom infrastrukturalnym określonym w europejskiej strategii bezpieczeństwa energetycznego powinien towarzyszyć silniejszy nacisk na modernizację sieci dystrybucji energii elektrycznej oraz na przejście z węgla i gazu na biomasę z myślą o poprawie bezpieczeństwa dostaw;
- AQ. mając na uwadze, że uznaje się, iż wychwytywanie i składowanie dwutlenku węgla może wnieść decydujący wkład w walkę ze zmianą klimatu, a w szczególności może pomóc obniżyć koszt przejścia na bezemisyjny rynek energii i niskoemisyjną gospodarkę;
- AR. mając na uwadze, że dywersyfikacja dostaw, urzeczywistnienie wewnętrznego rynku energii, poprawa efektywności energetycznej i większa oszczędność energii, dalszy rozwój źródeł energii w Europie, w tym energii odnawialnej, oraz działania badawczo-rozwojowe to główne motory unii energetycznej;
- AS. mając na uwadze, że należy promować i wspierać eksploatację lokalnych konwencjonalnych źródeł ropy naftowej i gazu – w pełni zgodną z dorobkiem prawnym UE – zarówno na obszarach tradycyjnej produkcji (np. Morze Północne), jak i nowo odkrytych obszarach (np. wschodnia część Morza Śródziemnego, Morze Czarne);
- AT. mając na uwadze, że lokalne źródła energii muszą zawsze mieć zrównoważony charakter i być bezpieczne;
- AU. mając na uwadze, że ambicją UE jest zwiększenie do 2020 r. udziału przemysłu w tworzeniu PKB do aż 20 %, a do osiągnięcia tego celu niezbędna będzie energia, której cena będzie na konkurencyjnym poziomie, a także zwiększona produkcja energii;

Wymiary unii energetycznej

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Strategia ramowa na rzecz stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu”; przyjmuje do wiadomości pięć filarów unii energetycznej nakreślonych przez Komisję; nalega na to, aby strategii polityczne realizowane w ramach tych filarów zawsze przyczyniały się do zapewnienia bezpieczeństwa dostaw energii, dekarbonizacji i długoterminowej stabilności gospodarki oraz umożliwiały uzyskanie przystępnych i konkurencyjnych cen energii;
2. przypomina, że energia jest powszechnym dobrem społeczeństwa i w związku z tym UE powinna z bliska przyjrzeć się kwestii ubóstwa energetycznego oraz wspierać konkretne środki na rzecz rozwiązania tego problemu; domaga się zatem, by unijna polityka energetyczna zapewniła powszechny dostęp do energii, przyczyniła się do zapewnienia dostępnych cen energii z korzyścią dla konsumentów, wspierała powiązania i infrastrukturę energetyczną mającą strategiczne znaczenie z korzyścią dla ludności i wzmocniła przepisy w tym sektorze;
3. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania o to, aby wszystkie wnioski ustawodawcze dotyczące unii energetycznej podlegały zwykłej procedurze ustawodawczej, co zapewni pełne zaangażowanie Parlamentu i skuteczny nadzór demokratyczny; oczekuje, że ramy zarządzania unią energetyczną w okresie po roku 2020 będą ambitne, wiarygodne, przejrzyste, demokratyczne i będą zakładać pełne zaangażowanie Parlamentu oraz zapewnią osiągnięcie wyznaczonych na rok 2030 celów klimatyczno-energetycznych, w szczególności dzięki pełnemu wdrożeniu, egzekwowaniu i aktualizowaniu obowiązujących przepisów w dziedzinie klimatu i energii; zwraca się do Komisji, aby co roku – bez uszczerbku dla innych zobowiązań w zakresie sprawozdawczości – przedstawiała sprawozdanie z realizacji unii energetycznej, zawierające szczegóły na temat wdrożenia przepisów dotyczących energii i postępów w kierunku osiągnięcia wyznaczonych na rok 2020 i 2030 celów, a także aby przygotowała i aktualizowała zestaw kluczowych wskaźników, które zostaną uwzględnione w sprawozdaniu i posłużą do oceny postępów w realizacji unii energetycznej; takie wskaźniki mogłyby obejmować, między innymi, lecz nie wyłącznie, przepustowość połączeń wzajemnych, integrację rynku, ograniczenie importu energii, poziom dywersyfikacji, ceny i koszty energii, rozwój produkcji energii na poziomie społeczności i lokalnym, poziomy ubóstwa energetycznego i narażenie na nie; zwraca uwagę na konkluzje Rady ds. Energii z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie systemu zarządzania unią energetyczną oraz zwraca się do Komisji, aby możliwie najszybciej przedstawiła Parlamentowi i Radzie wniosek ustawodawczy uwzględniający konkluzje Rady i poglądy Parlamentu wyrażone w niniejszym sprawozdaniu; zgadza się z opinią zawartą w konkluzjach Rady, że krajowe plany dotyczące energii i klimatu na lata 2021–2030 powinny nie tylko być ukierunkowane na osiągnięcie celów wyznaczonych na 2030 r., lecz także odzwierciedlać dłuższą perspektywę czasu, w szczególności uzgodniony cel UE dotyczący ograniczenia emisji o 80–95 % do 2050 r. w porównaniu z poziomami z 1990 r.;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

4. wzywa państwa członkowskie, by opracowały długoterminowe strategie energetyczne z uwzględnieniem długofalowych celów polegających na osiągnięciu do 2050 r. redukcji emisji gazów cieplarnianych o 80–95 %, czemu powinny odpowiadać podobne wysiłki podejmowane przez najbardziej zanieczyszczające podmioty na świecie;
5. uznaje niepodważalność decyzji w sprawach energii podjętych w drodze referendum krajowego;
6. podkreśla, że unia energetyczna powinna przyjąć całościowe podejście skupiające się na wymiarach takich jak osiągnięcie w pełni zintegrowanego wewnętrznego rynku energii, bezpieczeństwo dostaw, jak najlepsze wykorzystanie unijnych źródeł energii, ograniczenie popytu na energię, redukcja emisji gazów cieplarnianych oparta zasadniczo na odnawialnych źródłach energii oraz ogólnounijny rynek uprawnień do emisji dwutlenku węgla, a także badania i innowacje mające na celu osiągnięcie czołowej pozycji w dziedzinie technologii energetycznych; podkreśla, że obywatele powinni znaleźć się w centrum zainteresowania unii energetycznej i powinni uzyskać dostęp do energii bezpiecznej, zrównoważonej i przystępnej cenowo;
7. dostrzega słabość wyznaczonych na rok 2030 przez Radę Europejską celów klimatyczno-energetycznych mianowicie: ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o 40 %, zwiększenia udziału energii odnawialnej w europejskim koszyku energetycznym do 27 % oraz zwiększenia efektywności energetycznej o 27 %; przypomina, że Parlament wielokrotnie wzywał do wprowadzenia wiążących celów klimatyczno-energetycznych na rok 2030 zakładających ograniczenie emisji gazów cieplarnianych w państwach członkowskich o co najmniej 40 %, udział energii ze źródeł odnawialnych na poziomie przynajmniej 30 % oraz 40 % w zakresie efektywności energetycznej, przy czym cele te należy osiągnąć za pomocą indywidualnych celów krajowych;

Bezpieczeństwo energetyczne, solidarność i zaufanie

8. wzywa Komisję i państwa członkowskie do aktywnego dążenia do bardziej zrównoważonych i konkurencyjnych cen i kosztów importowanej energii dla obywateli i przedsiębiorstw w Europie za pomocą dywersyfikacji dostaw (źródeł energii, dostawców i tras); w związku z tym wzywa Komisję do wspierania budowy odpowiednich priorytetowych korytarzy infrastruktury energetycznej, jak określono w załączniku I do rozporządzenia w sprawie transeuropejskiej sieci energetycznej (TEN-E) oraz w części II załącznika I do rozporządzenia ustanawiającego instrument „Łącząc Europę”, koncentrując się na państwach członkowskich o wysokim poziomie zależności; wzywa Komisję do priorytetowego potraktowania istniejącego potencjału wewnętrznego, w tym europejskich źródeł energii;
9. uznaje, że projekty obecnie znajdujące się na liście projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania (PCI) nie wystarczą do osiągnięcia celu polegającego na utworzeniu europejskich połączeń międzysystemowych między Półwyspem Iberyjskim a Europą kontynentalną; wzywa grupę regionalną TEN-E oraz Komisję do wyznaczenia dodatkowych projektów, które zostaną wpisane na najbliższą listę PCI na 2015 r., w celu znacznego zwiększenia przesyłu między Hiszpanią a Francją;
10. podkreśla, że w pełni rozwinięta i zintegrowana infrastruktura umożliwiająca pogłębioną dywersyfikację dostaw oraz przesył transgraniczny jest niezbędna dla zapewnienia bezpieczeństwa dostaw, zarówno w warunkach normalnych, jak i awaryjnych, oraz dla dostarczania energii z konkurencyjnych źródeł konsumentom w Unii Europejskiej oraz we Wspólnocie Energetycznej;
11. podkreśla, że znaczące rezerwy gazu w krajach Afryki Północnej oraz ostatnie odkrycia we wschodniej części basenu Morza Śródziemnego stwarzają regionowi śródziemnomorskiemu szansę wyłonienia się jako tętniące życiem centrum sieci rurociągów transportujących gaz do Europy; postuluje stworzenie śródziemnomorskiego węzła gazowego o zwiększonej zdolności w zakresie LNG; podkreśla, że UE powinna wykorzystać możliwości, jakie pojawiają się z związku z tymi rezerwami gazu, do zwiększenia swojego bezpieczeństwa energetycznego;
12. podkreśla, że wszystkie projekty infrastrukturalne UE mające na celu dywersyfikację źródeł energii, dostawców i tras muszą być w pełni zgodne z prawem UE w dziedzinie klimatu i energii oraz długoterminowymi celami i priorytetami, w tym dotyczącymi bezpieczeństwa energetycznego UE, a równocześnie muszą zapewniać szerokie i efektywne wykorzystanie już istniejącej infrastruktury energetycznej oraz dróg tranzytowych do UE; wzywa Komisję do rozważenia inwestycji, które ograniczają popyt na energię, np. w budownictwie, jako projektów kwalifikujących się;
13. podkreśla, że dostawcy energii pochodzący z państw trzecich, którzy działają na wspólnym rynku, muszą podlegać dorobkowi prawnemu UE, w szczególności unijnemu prawu dotyczącemu konkurencji i pomocy państwa, oraz wzywa Komisję do egzekwowania prawa UE wszelkimi dostępnymi środkami, aby umożliwić swobodny przepływ energii w UE i zapobiegać zakłóceniom na rynku wewnętrznym;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

14. podkreśla, że dla UE niezwykle ważne jest skończenie z odizolowaniem państw członkowskich i regionów od wewnętrznego rynku energii, co ujawniły przeprowadzone przez Komisję testy wytrzymałościowe dotyczące gazu; w związku z tym wzywa Komisję do regularnego przeprowadzania takich testów; uważa, że UE powinna w pierwszej kolejności pomóc najbardziej narażonym krajom w zdywersyfikowaniu ich źródeł i dróg dostaw; w związku z tym wzywa państwa członkowskie i Komisję do bezzwłocznego wdrożenia zaleceń wynikających z testów wytrzymałościowych systemów gazowych; zaleca, aby Komisja rozważyła przeprowadzenie „testów wytrzymałości elektrycznej” w celu uzyskania pełnego obrazu odporności całego rynku energii; podkreśla, że takie testy wytrzymałościowe powinny przede wszystkim ukazać stan, zdolności i wytrzymałość całego krajowego systemu sieci przesyłowych oraz stopień połączeń międzysystemowych i zdolności transgranicznych oraz że zalecenia wynikające z tego rodzaju testów odnoszące się do wybranych elementów działań muszą obejmować pełne oceny skutków zarówno planów krajowych, jak i celów unijnych;

15. zauważa, że w perspektywie przyszłej unii energetycznej do najpilniejszych kwestii należą ilościowe i jakościowe bezpieczeństwo dostaw energii oraz konkurencyjność, co wymaga od państw członkowskich, aby przy opracowaniu swojej polityki energetycznej udoskonalily koordynację działań i współpracę na szczeblu UE ze swoimi sąsiadami; wzywa zatem Komisję, aby zbadała, w jaki sposób można by poprawić na szczeblu regionalnym i unijnym obecną strukturę krajowych środków zapobiegawczych i środków postępowania awaryjnego;

16. uważa, że krajowe mechanizmy zdolności wytwórczych powinny być wykorzystywane w ostateczności, kiedy zostaną wyczerpane wszystkie inne opcje, włącznie ze zwiększeniem połączeń międzysystemowych między państwami sąsiadującymi, środkami reagowania po stronie popytu i innymi formami regionalnej integracji rynku;

17. uważa, że unia energetyczna pociąga za sobą konieczność jednolitego stanowiska negocjacyjnego w rozmowach z państwami trzecimi; wzywa Komisję do przeanalizowania adekwatności i potencjalnej struktury mechanizmu dobrowolnych zakupów zbiorczych oraz jego wpływu na funkcjonowanie wewnętrznego rynku gazu, przedsiębiorstw, na które będzie to miało wpływ, oraz na jego wkład w zagwarantowanie bezpieczeństwa dostaw gazu; zauważa, że ze względu na istnienie kilku modeli zakupów zbiorczych gazu należy wykonać dodatkowe prace, aby określić najlepszy model rynkowy, który można by zastosować do regionów UE oraz danych dostawców, oraz warunki, w jakich ten mechanizm dobrowolnych zakupów zbiorczych będzie można uruchomić; uważa, że koordynacja stanowisk oraz zbiorowe zakupy gazu powinny zaczynać się na poziomie regionalnym; zaleca tymczasem, aby Komisja i Sekretariat Wspólnoty Energetycznej wspierały te państwa członkowskie oraz odpowiednio strony umawiające się Wspólnoty Energetycznej, które pragną dobrowolnie negocjować umowy energetyczne, zgodnie z dorobkiem prawnym UE dotyczącym rynku wewnętrznego oraz z zasadami konkurencji UE i Światowej Organizacji Handlu, oraz by zapewniły ochronę szczególnie chronionych informacji handlowych; podkreśla, że umowy energetyczne muszą być oparte na cenach rynkowych i konkurencyjności;

18. wzywa Komisję oraz wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel do określenia całościowych ram zewnętrznego wymiaru unii energetycznej, ze szczególnym uwzględnieniem promowania partnerstwa strategicznego z państwami trzecimi, które są producentami i państwami tranzytowymi, zwłaszcza w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa i polityki rozszerzenia, w oparciu o wspólne wartości i z uwzględnieniem obecnego stanu współpracy regionalnej; należy zastanowić się nad poprzednimi i nowymi partnerstwami strategicznymi i przeanalizować je celem nasilenia dialogu i współpracy w zakresie ropy naftowej i gazu ziemnego, efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii, handlu oraz połączeń międzysystemowych unii energetycznej z zewnętrzną infrastrukturą energetyczną;

19. podkreśla, że prawdziwa wspólna polityka zewnętrzna UE w dziedzinie energii powinna iść w parze ze wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa; w związku z tym apeluje o lepszą koordynację działań wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel oraz właściwych komisarzy w celu zwiększenia spójności polityki zewnętrznej UE w dziedzinie bezpieczeństwa energetycznego; wzywa zatem Komisję do utworzenia silniejszej grupy kierowanej przez wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel i obejmującej stanowisko pełnomocnika ds. koordynacji tej polityki;

20. apeluje do Komisji o powołanie grupy refleksyjnej wysokiego szczebla ds. bezpieczeństwa energetycznego, polityki zagranicznej i unii energetycznej, z silną reprezentacją i udziałem Parlamentu i podmiotów społecznych, w celu opracowania wiarygodnych długofalowych prognoz popytu i podaży oraz scenariuszy współpracy z partnerami zewnętrznymi, zwłaszcza w dziedzinie budowy potencjału i wymiany technologii w zakresie odnawialnych źródeł energii i efektywności energetycznej oraz powiązań między energią a prawami człowieka;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

21. wyraża zaniepokojenie z powodu proponowanego podwojenia zdolności gazociągu Nord Stream oraz skutków, jakie miałyby to dla bezpieczeństwa energetycznego i dywersyfikacji dostaw oraz zasady solidarności między państwami członkowskimi; w związku z trwającymi rozmowami trójstronnymi pomiędzy UE, Ukrainą i Rosją podkreśla potrzebę zapewnienia długoterminowych dostaw energii na Ukrainę i przez ten kraj;

22. podkreśla, że poprawa efektywności energetycznej w UE ograniczyłaby ryzyko zależności i w ten sposób wzmocniła pozycję negocjacyjną UE w sprawach dotyczących energii;

23. podkreśla potrzebę większej przejrzystości umów związanych z energią, którą można osiągnąć przez wzmocnienie roli Komisji w negocjacjach dotyczących energii z udziałem co najmniej jednego państwa członkowskiego i państw trzecich, w szczególności w drodze wprowadzenia wymogu uczestnictwa Komisji we wszystkich negocjacjach w charakterze obserwatora w celu wzmocnienia pozycji poszczególnych państw członkowskich wobec dostawcy z państwa trzeciego biorącego udział w negocjacjach, a tym samym ograniczenia ryzyka nadużycia pozycji dominującej przez jednego dostawcę; zauważa ponadto, że Komisja powinna przeprowadzać oceny ex ante i ex post, przy pełnym poszanowaniu szczególnie chronionych informacji handlowych, oraz sporządzać pozytywny i negatywny wykaz klauzul umowy, takich jak zakaz eksportu, klauzule miejsca docelowego oraz klauzule typu „bierz lub płac”, indeksowanie cen gazu do cen ropy naftowej lub klauzule zabraniające stronie trzeciej uzależniania dostaw energii od uzyskania preferencyjnego dostępu do infrastruktury transportu energii w UE; wskazuje, że zgodnie z art. 13 ust. 6 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 994/2010 przy zawieraniu nowych umów międzyrządowych z państwami trzecimi, które mają wpływ na rozwój infrastruktury gazowniczej i dostaw gazu, państwa członkowskie są zobowiązane poinformować o tym Komisję, aby umożliwić jej dokonanie oceny sytuacji pod kątem pewności dostaw na szczeblu UE; wzywa Komisję, aby w ramach przeglądu rozporządzenia w sprawie bezpieczeństwa dostaw gazu wprowadziła surowe przepisy dotyczące ocen ex ante komercyjnych umów na dostawy gazu;

24. podkreśla, że Komisja musi być z wyprzedzeniem informowana o wszystkich przyszłych międzyrządowych umowach energetycznych ze stronami spoza UE zgodnie z decyzją nr 994/2012/UE w sprawie ustanowienia mechanizmu wymiany informacji w odniesieniu do umów międzyrządowych w dziedzinie energii między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, aby upewnić się, że są one zgodne z prawem UE, w szczególności z trzecim pakietem energetycznym, i nie zagrażają bezpieczeństwu dostaw energii do UE; podkreśla, że tego rodzaju rozmowy i konsultacje muszą służyć jako narzędzie wzmocnienia pozycji negocjacyjnej państw członkowskich i przedsiębiorstw UE, przy pełnym poszanowaniu szczególnie chronionych informacji handlowych; uważa, że tego rodzaju rozmowy i konsultacje nie powinny w żaden sposób wpływać na zawartość i treść tego rodzaju umów, lecz służyć zapewnieniu ich zgodności z wszystkimi odnośnymi przepisami Unii i najlepiej pojętych interesów zainteresowanych przedsiębiorstw i państw członkowskich; wzywa Komisję do przeprowadzenia przeglądu decyzji nr 994/2012/UE w celu odpowiedniego wzmocnienia mechanizmu wymiany informacji i roli Komisji;

25. wzywa Komisję, aby przygotowała projekty wzorów umowy i wytyczne obejmujące orientacyjny wykaz nieuczciwych klauzul w celu stworzenia punktu odniesienia dla właściwych organów i przedsiębiorstw podczas zawierania umów; wzywa państwa członkowskie do pogłębienia współpracy w zakresie mechanizmu wymiany informacji o umowach międzyrządowych z państwami trzecimi w dziedzinie energii w celu zwiększenia przejrzystości i umocnienia ich pozycji negocjacyjnej wobec państw trzecich, w ten sposób zapewniając europejskim konsumentom przystępniejszą cenę energii; ponadto apeluje do Komisji, aby nadal co kwartał publikowała oceny warunków umownych takich jak średnie ceny importowe;

26. podkreśla, że aby zapewnić równe warunki działalności i wzmocnić pozycję przetargową przedsiębiorstw z UE wobec dostawców zewnętrznych, główne elementy umów powinny być bardziej przejrzyste i zebrane w całość oraz przedstawiane regularnie właściwym organom z myślą o zgromadzeniu wszystkich koniecznych informacji, które mogą zostać wykorzystane zarówno przez same właściwe organy, jak i przedsiębiorstwa podczas przyszłych negocjacji, przy zachowaniu poufności informacji szczególnie chronionych; uważa, że pomogłoby to zapewnić rzeczywistą konkurencję w umowach dotyczących energii, uniknąć wykorzystywania pozycji dominującej przez państwa trzecie oraz zapewnić zgodność z unijnym prawem konkurencji;

27. wzywa Komisję, aby opracowała konkretne działania służące zmniejszeniu zależności od importu energii, monitorowała poziom jego dywersyfikacji oraz regularnie publikowała sprawozdania z postępów w tym zakresie;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

28. podkreśla, że niezbędne jest zwiększenie udziału europejskiego przemysłu i europejskich technologii w całym łańcuchu produkcji energii, obejmującym nie tylko surowce, ale również wytwarzanie, oczyszczanie, przechowywanie, przesyłanie i dystrybucję, ponieważ są to zasadnicze elementy umożliwiające zmniejszenie zależności UE od importu energii;

29. uważa, że zróżnicowanie koszyków energetycznych państw członkowskich, w oparciu o ich potencjał, środowisko, położenie geograficzne, doświadczenie, know-how oraz koszty ekonomiczne i potrzeby, przyczynia się do osiągnięcia wspólnych celów w zakresie strategii i polityk dotyczących energii i klimatu, a także jest atutem całej UE, gdyż wzmacnia jej odporność na zakłócenia dostaw, umożliwia podejmowanie optymalnych pod względem kosztów decyzji w zakresie energii oraz pozwala na rozwój różnych technologii i ich konkutowanie na rynku, co wpływa na obniżenie kosztów energii; zwraca jednak uwagę, że zróżnicowanie krajowe nie może stanowić bariery dla jednolitego rynku, a państwa członkowskie muszą w pełni przestrzegać zasad pomocy państwa, odpowiednio inwestować w krajową infrastrukturę przesyłową i zapewnić wysoki poziom połączeń międzysystemowych oraz odporności krajowych systemów energetycznych w celu osiągnięcia unijnych celów w zakresie bezpieczeństwa energetycznego i rynku;

30. uważa, że Unia może zwiększyć swoje bezpieczeństwo energetyczne i zmniejszyć zależność od poszczególnych dostawców i paliw dzięki zwiększeniu efektywności energetycznej, a także optymalnemu wykorzystaniu europejskich źródeł energii, zgodnie ze strategią UE w zakresie bezpieczeństwa energetycznego, celami w dziedzinie środowiska i klimatu, a także przepisami w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa, z uwzględnieniem specyfiki koszyków energetycznych państw członkowskich i unikając niepotrzebnych obciążeń regulacyjnych oraz przestrzegając zasady proporcjonalności; podkreśla, że co do zasady nie należy dyskryminować żadnego paliwa ani żadnej technologii, które przyczyniają się do bezpieczeństwa energetycznego i osiągnięcia celów klimatycznych;

31. wzywa Komisję, aby ułatwiła skuteczne korzystanie ze wszystkich istniejących unijnych systemów finansowania, w tym Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, w celu przyciągnięcia inwestycji w kluczowe projekty infrastruktury energetycznej, badania i innowacyjność pod względem efektywności energetycznej, w odnawialne źródła energii i rozwój wewnętrznych zdolności wytwórczych Europy z myślą o osiągnięciu wyznaczonych na rok 2030 celów klimatyczno-energetycznych, kierując się podejściem opartym na analizie kosztów i korzyści, które jest neutralne pod względem technologicznym i priorytetowo traktuje internalizację kosztów zewnętrznych;

32. wzywa do szybkiego uruchomienia środków na finansowanie projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania w celu budowy niezbędnej infrastruktury oraz zapewnienia płynnych i niezawodnych dostaw energii, niezależnych od jakichkolwiek form presji politycznej spoza UE;

33. podkreśla, że Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) powinien funkcjonować jako mechanizm przekształcania inwestycji infrastrukturalnych w klasę w pełni płynnych aktywów z obligacjami, które można łączyć i sprzedawać na rynkach europejskich i światowych; ponadto zauważa, że inwestorów instytucjonalnych, takich jak ubezpieczyciele lub fundusze emerytalne, którzy ze względu na swój charakter dokonują długoterminowych inwestycji w aktywa rzeczowe, będą mogły przyciągnąć tylko standardowe produkty inwestycyjne oraz solidne przygotowanie projektów, które mogą zagwarantować rzeczowe analizy biznesowe;

34. wzywa Komisję, w szczególności DG TRADE, by nadal zmierzała do celu, jakim jest poświęcenie w transatlantyckim partnerstwie handlowo-inwestycyjnym (TTIP) specjalnego rozdziału energii z myślą o usunięciu amerykańskich barier taryfowych i pozataryfowych zarówno na skroplony gaz ziemny (LNG), jak i ropę naftową, a także o wyeliminowaniu nieuzasadnionych środków protekcyjnych, co mogłoby przyczynić się do stworzenia bardziej konkurencyjnego środowiska dla europejskich przedsiębiorstw przez zmniejszenie różnicy w kosztach energii po obu stronach Atlantyku; w związku z tym wzywa Komisję do zadbania o to, aby tego rodzaju rozdział poświęcony energii zawierał także postanowienia dotyczące pogłębienia współpracy między UE i USA w zakresie finansowanych przez rządy programów badawczych w dziedzinie energetyki, w szczególności programu USA ARPA-E;

35. zaznacza, że polityka handlowa UE powinna dążyć do zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego zgodnie z art. 194 TFUE, do zróżnicowania europejskiego koszyka energetycznego i ograniczenia zależności od importu od jednego zewnętrznego dostawcy lub jednego punktu dostaw, z poszanowaniem podziału odnośnych kompetencji ustanowionego w traktacie;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

36. wzywa Komisję do zapewnienia bardziej rygorystycznego monitorowania zachowań antykonkurencyjnych oraz do wprowadzenia środków antidumpingowych w celu ochrony europejskiego przemysłu energetycznego przed nieuczciwym importem z państw trzecich;

37. wyraża ubolewanie, że dyskusje dotyczące unowocześnienia instrumentów ochrony handlu są opóźniane przez Radę, mimo że Parlament wyraził zdecydowane poparcie dla ostrzejszych środków przeciwdziałających nieuczciwemu importowi z państw trzecich;

38. wzywa Radę do kontynuowania procesu modernizacji instrumentów ochrony handlu w celu dopilnowania, aby europejski przemysł wytwórczy – szczególnie produkujący turbiny, panele słoneczne, wysokiej jakości stal i materiały budowlane – mógł w pełni korzystać z transformacji sektora energetycznego;

39. podkreśla znaczenie postanowień w umowach handlowych dotyczących współpracy technologicznej i usług w dziedzinie efektywności energetycznej oraz zdecentralizowanej produkcji energii ze źródeł odnawialnych, w tym utrzymania i rozwoju oprogramowania; wskazuje, że dekarbonizacja jest wspólnym celem UE i wielu krajów, regionów i miast partnerskich;

40. wzywa Komisję, aby za pomocą instrumentów handlu międzynarodowego zachęcała kraje rozwijające się do dywersyfikacji produkcji energii oraz aby promowała produkcję energii słonecznej, w szczególności w południowym sąsiedztwie UE;

41. z zadowoleniem przyjmuje negocjacje między UE i 13 innymi członkami WTO w sprawie inicjatywy dotyczącej zielonych towarów, obejmującej produkty, usługi i technologie przyczyniające się do zielonego wzrostu, ochrony środowiska, działań na rzecz klimatu i zrównoważonego rozwoju; wzywa do zakończenia rozmów do końca 2015 r. na konferencji ministerialnej WTO w Nairobi;

42. podkreśla, że negocjacje w sprawie porozumienia dotyczącego towarów środowiskowych muszą opierać się na definicji towarów środowiskowych zgodnej z polityką UE i nie powinny być sprzeczne ze środkami pomocy na rzecz krajów rozwijających się przyjętymi w oparciu o Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC);

43. wzywa Komisję, by w świetle aktualnych i przyszłych postępów w dziedzinie badań, innowacji i licencjonowania systemów linii energetycznych, takich jak połączenia wysokiego napięcia, dalej należała na utworzenie systemu wymiany energii między UE i USA, mając na celu rozwój globalnej sieci dzielenia się energią ze źródeł odnawialnych;

44. podkreśla, że wzmocniona Wspólnota Energetyczna powinna stanowić centrum zewnętrznej polityki energetycznej UE i zwraca się do Komisji o przedstawienie konkretnych wniosków, opartych na sprawozdaniu grupy refleksji wysokiego szczebla ds. reformy Wspólnoty Energetycznej;

45. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zintensyfikowania działań Wspólnoty Energetycznej – zwłaszcza w zakresie energii odnawialnej i efektywności energetycznej – na rzecz zwiększenia bezpieczeństwa dostaw w drodze między innymi lepszego wdrażania i egzekwowania prawa UE, np. celów na lata 2020 i 2030, w szczególności przez lepsze zarządzanie, usprawnienie procedur i skuteczniejsze wykorzystanie narzędzi informatycznych w celu ograniczenia obciążenia administracyjnego, wzmocnienia jej instytucji, w tym utworzenia parlamentarnego zgromadzenia Wspólnoty Energetycznej, i realizacji kluczowych projektów infrastrukturalnych, takich jak transgraniczne dwukierunkowe połączenia międzysystemowe, aby zapewnić lepszą integrację z rynkiem energii w UE oraz bezpieczeństwo mechanizmów dostaw, bez uciekania się do ustanowienia krajowych rynków zdolności wytwórczych, które osłabiają skuteczność wewnętrznego rynku energii;

46. podkreśla potrzebę wzmocnienia eurośródziemnomorskiej współpracy w zakresie gazu, energii elektrycznej, efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii; zwraca się do Komisji o przyspieszenie tworzenia eurośródziemnomorskiej platformy gazowej;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

W pełni zintegrowany europejski rynek energii

47. uważa, że w ramach przyszłej unii energetycznej trzeba ustanowić swobodę przepływu energii między państwami UE i państwami Wspólnoty Energetycznej;

48. podkreśla, że podstawą przyszłej unii energetycznej musi być w pełni funkcjonujący, wzajemnie połączony wewnętrzny rynek energii dostarczający bezpiecznej, zabezpieczonej, dystrybuowanej sprawiedliwie i w sposób odpowiedzialny pod względem społecznym i środowiskowym, efektywnej, konkurencyjnej, dostępnej cenowo i zrównoważonej energii za pośrednictwem w pełni funkcjonujących, bezpiecznych i stabilnych sieci przesyłowych, a także zmniejszanie popytu na energię, aby zapewnić przedsiębiorstwom i konsumentom w UE jak najbardziej zrównoważony, efektywny, demokratyczny i opłacalny dostęp do gazu, energii elektrycznej oraz systemów ciepłowniczych i chłodniczych; uważa zatem, że należy kontynuować dalszą ekspansję istniejących obszarów rynku; uważa, że zasadniczą kwestią jest sprzyjanie udziałowi prosumentów w unijnym rynku i sieciach; zwraca uwagę na istotne niedobory, których doświadczają społeczności wiejskie w UE w wyniku niedostatecznych połączeń energetycznych;

49. przyznaje, że obecnie nie ma jednolitego rynku energii w Europie, a będąca konsekwencją tego stanu rzeczy fragmentacja unijnych rynków energii jest wysoce szkodliwa dla konkurencyjności i bezpieczeństwa energetycznego Europy;

50. przypomina, że rynki energii odróżniają się od rynków finansowych rzeczowymi aktywami trwałymi, które stanowią ich podstawę, przez co ryzyko systemowe w sektorze energetyki zostaje wyeliminowane; uważa, że konieczne jest w związku z tym wdrożenie rozporządzenia finansowego, które obejmie również sektor energetyczny, w taki sposób, aby nie zakłócało ono rozwoju dobrze funkcjonującego wewnętrznego rynku energii;

51. podkreśla, że ocena faktycznej efektywności i opłacalności wymaga uwzględnienia bezpośrednich i zewnętrznych kosztów różnych źródeł energii, a także wpływu wszystkich rodzajów interwencji publicznych na ich pozycję konkurencyjną;

52. uważa, że mechanizmy rynkowe muszą zostać uzupełnione o konkretne i ambitne mechanizmy bezpieczeństwa dostaw i solidarności, takie jak skuteczniejsze zarządzanie kryzysowe na szczeblu regionalnym i unijnym, przyjęcie ambitnych środków służących oszczędności energii, zoptymalizowane wykorzystanie LNG i infrastruktury magazynowania gazu, przede wszystkim z myślą o bezpieczeństwie dostaw w skali regionalnej, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w prawie UE, w tym w rozporządzeniu w sprawie bezpieczeństwa dostaw gazu, które musi jak najszybciej zostać poddane przeglądowi;

53. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia pełnego wdrożenia i egzekwowania obowiązujących przepisów UE w dziedzinie pomocy państwa, energii, środowiska i klimatu; wzywa w szczególności do oceny wdrożenia trzeciego pakietu energetycznego i jego korzyści dla konsumentów; wzywa do zniesienia odstępstw od przepisów zawartych w trzecim pakiecie energetycznym oraz do szybkiego przyjęcia i wdrożenia europejskich kodeksów i wytycznych dotyczących sieci;

54. wzywa Komisję do przekazania zwiększonych środków finansowych Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) oraz podkreśla, że agencja powinna mieć możliwość zatrudnienia dodatkowych pracowników, aby umożliwić pełne i skuteczne prowadzenie monitorowania rynków energii w celu zapewnienia integralności i przejrzystości handlu energią oraz zgodności z rozporządzeniem w sprawie integralności i przejrzystości hurtowego rynku energii (REMIT) jako warunku prawidłowego funkcjonowania wewnętrznego rynku energii UE; zauważa, że powinny zostać wzmocnione uprawnienia ACER wobec europejskiej sieci operatorów systemów przesyłowych energii elektrycznej (ENTSO-E) i europejskiej sieci operatorów systemów przesyłowych gazu (ENTSO-G) oraz innych organów spełniających istotne funkcje w UE, aby zapewnić wykonywanie przez agencję powierzonych jej zadań, określonych w odnośnych przepisach UE, oraz uważa, że agencja powinna współpracować ze stowarzyszeniami reprezentującymi operatorów systemów dystrybucji, organizacjami konsumentów i innymi grupami społeczeństwa obywatelskiego;

55. przypomina o znaczeniu rozdziału własnościowego wprowadzonego trzecim pakietem energetycznym; wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny, w jakim stopniu krajowe organy regulacyjne egzekwują warunki opisane w opiniach Komisji w sprawie certyfikacji operatorów systemów przesyłowych;

56. wyraża ubolewanie, że ENTSO-E i ENTSO-G są zbyt zależne od budżetu przyznawanego przez krajowych operatorów systemów przesyłowych, co zagraża ich zdolności do działania w charakterze europejskich graczy;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

57. wzywa Komisję do zwiększenia regulacji i monitorowania wymiany mocy i działalności rynku centrów obrotu gazem;

58. podkreśla, że aby zwiększyć naszą solidarność energetyczną w sytuacjach wyjątkowych oraz odporność na przerwy w dostawach, gaz i energia elektryczna muszą być dostępne do wywozu w sposób ciągły; zauważa w związku z tym, że krajowi operatorzy systemów przesyłowych często utrudniają swoimi decyzjami funkcjonowanie obecnych systemów przesyłu transgranicznego; apeluje zatem do ACER, aby położyła większy nacisk na ten problem w swoim rocznym sprawozdaniu z monitorowania rynku;

59. zaznacza, że w pełni funkcjonujący wewnętrzny rynek energii nie zostanie urzeczywistniony, gdy systemy energii elektrycznej niektórych państw członkowskich będą zależne od operatorów z państw trzecich oraz podkreśla znaczenie i konieczność zapewnienia do 2025 r. synchronizacji sieci państw bałtyckich z europejską siecią kontynentalną;

60. podkreśla, że pilnie potrzebny jest właściwie zaprojektowany przyszły model rynku energii elektrycznej w UE, a jego celem musi być promowanie inwestycji koniecznych do zagwarantowania dostaw długoterminowych oraz oparty w większym stopniu na zasadach rynkowych, optymalny – z punktu widzenia bezpieczeństwa sieci – udział odnawialnych źródeł energii, przy uwzględnieniu w pełni zmiennego charakteru dostaw energii i zapotrzebowania na energię, w tym większego wykorzystania mikrogeneracji, technologii reagowania na popyt oraz rosnącego udziału odnawialnych źródeł energii; zauważa w związku z tym potrzebę wprowadzenia wspólnych norm w zakresie inteligentnych sieci, ponieważ stanowią one kluczowy element stabilnych dostaw oraz swobodnego przepływu energii przez granice, przyczyniając się tym samym do bezpieczeństwa energetycznego; podkreśla ponadto rolę, jaką rozwój inteligentniejszych sieci energetycznych i nowych instalacji do magazynowania energii może odegrać w zwiększaniu poziomu odnawialnych źródeł energii na skalę europejską i zapewnianiu rozwoju takiej infrastruktury razem z regionalnymi centrami obrotu energią ze źródeł odnawialnych;

61. wzywa państwa członkowskie i Komisję, a także umawiające się strony Wspólnoty Energetycznej i Sekretariat Wspólnoty Energetycznej do skoncentrowania działań na realizacji projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania oraz projektów będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty Energetycznej z myślą o stworzeniu paneuropejskiej sieci energoelektrycznej i sieci gazowej, zdolnych przesyłać energię elektryczną i gaz z wielu źródeł między wszystkimi państwami UE; uważa, że sieć elektroenergetyczna musi być w stanie kierować energią z obszarów nadwyżkowych do obszarów deficytowych, dzięki czemu rynek będzie mógł natychmiast reagować na niedobory dostaw, gdziekolwiek one wystąpią, kompensować cykle dobowe i sezonowe, włączyć energię ze źródeł odnawialnych, zapewnić bezpieczeństwo dostaw i wspierać europejski rynek energii; uważa, że należy zaplanować przyspieszenie procesu zatwierdzania i dopuszczania projektów i wsparcie modernizacji istniejących linii; podkreśla ponadto, że takie wysiłki muszą koncentrować się zwłaszcza na rozwiązywaniu problemów związanych z wyspami energetycznymi;

62. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję z 15 grudnia 2015 r. w sprawie osiągnięcia docelowego poziomu 10 % w zakresie elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych – Przygotowanie europejskiej sieci elektroenergetycznej na 2020 r.;

63. ponawia swoje zobowiązanie do osiągnięcia docelowego poziomu 10 % połączeń międzysystemowych w celu urzeczywistnienia wewnętrznego rynku energii UE oraz z zadowoleniem przyjmuje wniosek Rady Europejskiej dotyczący minimalnego poziomu elektroenergetycznych połączeń międzysystemowych pomiędzy państwami członkowskimi wynoszącego 15 % do 2030 r.; uznaje, że ważne jest osiągnięcie ilościowego poziomu połączeń międzysystemowych przez zapewnienie dostępności istniejącej krajowej i transgranicznej infrastruktury w celu zagwarantowania skutecznego wykorzystania europejskich źródeł energii oraz większego bezpieczeństwa dostaw;

64. podkreśla znaczenie zapewnienia solidnych, stabilnych i przewidywalnych ram regulacyjnych, które umożliwią podjęcie długofalowych zobowiązań i które są konieczne do nowych inwestycji w infrastrukturę energetyczną; wzywa Komisję do skrócenia okresu, który pozwala zakwalifikować projekty jako projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania; podkreśla, że rozwój inteligentnych sieci dystrybucji należy ułatwić przez przyspieszone procedury udzielania pozwoleń, a także wsparcie polityczne i dostosowane ramy regulacyjne dla operatorów sieci, które uwzględnią zmienne potrzeby w zakresie inwestycji i zachęca do inwestycji w ICT i automatykę na równi z rozbudową tradycyjnych sieci;

65. podkreśla, że unia energetyczna powinna również przyczyniać się do „unii inwestycji energetycznych”, dzięki czemu inwestycje o wartości ponad 1 bln EUR niezbędne w nadchodzących latach do rewitalizacji europejskiej gospodarki pochodzić będą od inwestorów prywatnych i publicznych; zauważa, że taka „unia inwestycji energetycznych” powinna stanowić szansę dla dużych inwestorów, a także poszczególnych konsumentów i obywateli; zauważa, że zapewnienie inwestorom pewności ma kluczowe znaczenie dla stworzenia środowiska, które ułatwia finansowanie prywatne i pozwala je wykorzystać w jak najlepszy sposób; podkreśla, że stabilne ramy można stworzyć wyłącznie za pomocą silnego systemu zarządzania, który gwarantuje równe warunki działania i stabilne warunki regulacyjne i który zwiększa zaufanie do sektora prywatnego;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

66. podkreśla, że realizacja strategicznych projektów infrastrukturalnych musi wpłynąć na średnio- i długoterminowe aspekty bezpieczeństwa energetycznego oraz musi być w pełni zgodna z długoterminowymi zobowiązaniami UE w zakresie dekarbonizacji i unijnym prawem w dziedzinie ochrony środowiska i innymi odnośnymi przepisami;

67. wzywa Komisję i państwa członkowskie do traktowania inwestycji w połączenia międzysystemowe gazu i energii elektrycznej na mniejszą skalę, które łączyłyby sąsiadujące regiony, równie poważnie jak większe projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania; wzywa Komisję i państwa członkowskie do ścisłej współpracy z władzami regionalnymi przy opracowywaniu takich połączeń międzysystemowych;

68. zauważa znaczenie, jakie ma integracja planowania zapotrzebowania na energię i podaży energii na poziomie wewnętrznego rynku energii UE, przy czym priorytetowo należy traktować działania służące ograniczeniu zapotrzebowania oraz rozwiązania zdecentralizowane w celu osiągnięcia optymalnego pod względem kosztów bezpieczeństwa dostaw oraz uniknięcia zbędnych lub zbyt dużych inwestycji w infrastrukturę, a także kosztów osieroconych;

69. uważa, że w związku z dużymi potrzebami inwestycyjnymi dotyczącymi przestarzałych i nieodpowiednich sieci dystrybucji oraz połączeniem większości odnawialnych źródeł energii na poziomie sieci dystrybucji, Komisja i państwa członkowskie powinny rozważyć konkretne inicjatywy, w tym instrumenty finansowe, mające na celu pobudzenie inwestycji operatorów systemu dystrybucji; zdecydowanie zaleca, aby państwa członkowskie priorytetowo traktowały takie inwestycje;

70. wzywa Komisję do uściślenia, jak zamierza wykorzystać plan inwestycyjny o wartości 315 mld EUR w połączeniu z innymi istniejącymi funduszami, aby zmaksymalizować efekt dźwigni EFIS oraz sfinansować infrastrukturę i projekty niezbędne do utworzenia unii energetycznej;

71. uważa, że ściślejsza współpraca regionalna i koordynacja polityki stanowią zasadniczy krok w kierunku szerszej integracji ogólnounijnego rynku energii; popiera zatem podejście regionalne, zarówno wśród państw członkowskich, jak i z umawiającymi się stronami Wspólnoty Energetycznej, aby zapewnić bezpieczeństwo dostaw i przyspieszyć integrację rynku, między innymi przez dalszy rozwój centrów regionalnych w celu zwiększenia płynności rynku, przede wszystkim w regionie Europy Środkowo-Wschodniej; podkreśla, że takie mechanizmy współpracy mogą uprościć współpracę polityczną i współpracę na rynku energii oraz ułatwić wspólne decyzje w sprawie kluczowych inwestycji w infrastrukturę gazową w regionie; uważa, że można wspólnie poszerzać wiedzę i opracowywać informacje na takie tematy jak instalacje do magazynowania energii, procedury przetargowe na skroplony gaz ziemny (LNG) i połączenia międzysystemowe; dostrzega ważną rolę wymiany mocy we wspieraniu płynnego, przejrzystego i bezpiecznego handlu energią; podkreśla potencjał projektów transgranicznych jako dźwigni dla ogólnounijnych rozwiązań;

72. popiera integrację systemów energetycznych krajów objętych procesem rozszerzenia przez stosowanie podejścia regionalnego w przyszłej europejskiej unii energetycznej;

73. podkreśla, że ściślejsza współpraca regionalna może przyczynić się do poprawy bezpieczeństwa energetycznego, lepszego planowania infrastruktury, zapewnienia optymalizacji kosztów związanych z włączaniem odnawialnych źródeł energii oraz obniżenia kosztów dla konsumentów;

74. z zadowoleniem przyjmuje znaczenie, jakie Komisja przywiązuje do ściślejszej współpracy regionalnej; wzywa Komisję do zbadania i ustalenia, jaka jest optymalna skala współpracy w ramach sieci (i rynku) energii elektrycznej i gazu w UE; zaznacza, że w niektórych przypadkach państwa członkowskie same są w stanie najlepiej ustalić, co jest konieczne na ich terytorium, a w innych występuje wyraźna wartość dodana współpracy kierowanej przez UE; wskazuje jednak, że w niektórych przypadkach stwierdzono, iż dzięki dalekosiężnej współpracy regionalnej przy wspólnych wyzwaniach grupy państw członkowskich osiągnęły wyniki szybciej, tak jak w przypadku pięciostronnego forum energetycznego; zgadza się z Komisją, że istniejące ustalenia regionalne mogą stanowić model dla całej UE;

75. zwraca się do Komisji, by przedstawiła makroregionalną strukturę zarządzania współpracą rynkową, w której rolę do odegrania mają także Parlament Europejski i parlamenty narodowe; zauważa, że w celu osiągnięcia największej optymalizacji kosztów takie zarządzanie regionalne powinno opierać się na istniejących regionalnych podmiotach geograficznych i rynkowych, w szczególności na: i) planie działań w zakresie połączeń międzysystemowych na rynku energii państw bałtyckich (BEMIP); ii) inicjatywach koordynacji dla Europy Południowo-Wschodniej; iii) rozszerzonym forum pięciostronnym; iv) inicjatywie państw mórz północnych w sprawie sieci przesyłowej morskiej energii wiatrowej; podkreśla, że w związku z tym należy wzmocnić rolę ACER;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

76. wzywa Komisję do przeprowadzenia badań dotyczących optymalizacji kosztów, służących ocenie i określeniu ilościowemu korzyści ze współpracy regionalnej we wspomnianych wyżej regionach; uważa, że na podstawie takich badań Komisja i zaangażowane państwa członkowskie powinny wspólnie opracować i wdrożyć plany działania na rzecz ustanowienia takich makroregionów;

77. wzywa Komisję do pobudzania i wspierania projektów współpracy regionalnej między operatorami sieci dystrybucji energii elektrycznej i gazu, kluczowych dla zapewnienia bezpiecznej, konkurencyjnej i zrównoważonej energii, przez umożliwienie wsparcia dla lokalnego wytwarzania energii (szczególnie ze źródeł odnawialnych) oraz pomocy w nadążaniu za zmianami technologicznymi (jak inteligentne sieci, inteligentne liczniki itd.) oraz nowymi metodami produkcji i zużycia (jak np. pojazdy elektryczne);

78. wzywa Komisję, by zachęcała podmioty terytorialne w Europie (regiony, władze lokalne, miasta itd.) do wymiany poglądów na temat projektów energetycznych w celu dzielenia się informacjami oraz zbliżenia wyłonionych w wyborach przedstawicieli do społeczeństwa;

79. wzywa do rozwijania dobrze zintegrowanych i konkurencyjnych regionalnych rynków energii elektrycznej i gazu, które zapewnią adekwatność i elastyczność systemu energetycznego obejmującego całą Unię Europejską; domaga się, aby Komisja podjęła zdecydowane i przejrzyste działania przeciwko wszelkim przypadkom protekcjonizmu i zachowań antykonkurencyjnych oraz barierom w wejściu na rynek i wycofaniu się z niego; podkreśla znaczenie, jakie ma zapewnienie stabilnych krajowych ram regulacyjnych, usuwanie barier administracyjnych i usprawnienie krajowych procedur administracyjnych, a także zagwarantowanie równych warunków działania dla projektów obywatelskich;

80. wskazuje, że aby z powodzeniem zrównoważyć rynek wewnętrzny, potrzebne są inwestycje nie tylko w połączenia międzysystemowe, ale również, między innymi, w sieci krajowe, elektrownie wykorzystujące paliwa kopalne wyposażone w systemy wychwytywania dwutlenku węgla, nowe elektrownie jądrowe (w tych państwach członkowskich, które sobie tego życzą) jako krytyczne źródło niskoemisyjnego obciążenia podstawowego, w zdolności magazynowania (takie jak terminale LNG), inteligentne sieci oraz elastyczne technologie wytwarzania energii w celu poradzenia sobie ze zwiększoną generacją energii ze źródeł odnawialnych i z generacją rozproszoną;

81. podkreśla potrzebę stworzenia ram prawnych, które wzmocnią pozycję konsumentów i uczynią z nich aktywnych uczestników rynku w charakterze inwestorów, producentów i udziałowców, dzięki rozwojowi dynamicznych systemów taryfowych oraz otwarciu rynków na źródła po stronie dostaw i popytu; zauważa, że zaangażowanie obywateli można zwiększyć, między innymi, przez finansowy udział konsumentów, spółdzielnie energetyczne oraz mikrogenerację i magazynowanie, wytwarzanie energii na użytek własny, decentralizację dostaw energii, wprowadzenie inteligentnych systemów elektroenergetycznych, w tym inteligentnych liczników, poprawę konkurencji na rynkach detalicznych, pełną przejrzystość cen oraz elastyczność, jeżeli chodzi o ceny i możliwości wyboru przez konsumentów;

82. podkreśla, że prosumenci zaopatrujący się w zdolności magazynowania powinni być wynagradzani oraz że należy ich zachęcać do zużywania wyprodukowanej przez nich zielonej energii elektrycznej bez nakładania kar; wskazuje, że takie inicjatywy mogą przyczynić się do bardziej konkurencyjnego i dobrze funkcjonującego wewnętrznego rynku energii, który z kolei mógłby pomóc zwiększyć odporność społeczności lokalnych, stworzyć lokalne miejsca pracy i dobrobyt oraz obniżyć ogólne rachunki za energię i rozwiązać poważne problemy społeczne, takie jak ubóstwo energetyczne i konsumenci podatni na zagrożenia; zwraca się do Komisji o gromadzenie ocen skutków i najlepszych praktyk w zakresie środków podejmowanych na szczeblu krajowym w celu zwalczania ubóstwa energetycznego oraz o upewnienie się, że te najlepsze praktyki zostaną zebrane na szczeblu centralnym i będą promowane przez specjalny organ europejski; podkreśla, że należy podjąć odpowiednie środki w celu zagwarantowania ochrony danych konsumentów będących bezpośrednimi uczestnikami rynku;

83. wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie, aby ułatwiały dalszy rozwój i upowszechnianie lokalnych i regionalnych źródeł energii odnawialnej oraz lokalnych i regionalnych sieci dystrybucji i lokalnych sieci ciepłowniczych dzięki polityce na rzecz usunięcia istniejących barier i przyczynienia się do transformacji rynkowej; wzywa Komisję, by zaproponowała wytyczne dotyczące wytwarzania energii na własny użytek, aby propagować takie zużycie i chronić prawa konsumenta;

84. wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania wytwarzania energii na użytek własny i mikrogeneracji za pomocą programów wsparcia energii ze źródeł odnawialnych ukierunkowanych na konsumentów najbardziej podatnych na zagrożenia;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

85. wzywa Komisję do włączenia graczy lokalnych do unijnej polityki energetycznej oraz przedłożenia wniosku w sprawie ustanowienia zdecentralizowanych centrów doradztwa i budowy zdolności, aby zapewnić władzom lokalnym wsparcie i narzędzia do zawierania umów z dostawcami energii na równych zasadach oraz wspierać rozwój lokalnego wytwarzania energii przez spółdzielnie, lokalnie działające przedsiębiorstwa i władze samorządowe;

86. podkreśla konieczność określenia najlepszych praktyk lokalnych i ułatwienia ich rozpowszechniania w całej Unii, lepszej koordynacji działań lokalnych z polityką na szczeblu europejskim oraz pracy nad kwestiami wpływającymi na akceptację projektów energetycznych na szczeblu lokalnym; proponuje stworzenie europejskiego forum terytorialnego;

87. uważa, że wszyscy konsumenci UE powinni w równym stopniu korzystać z jednolitego rynku gazu i energii elektrycznej; w związku z tym podkreśla, że nie można dłużej tolerować obecnych różnic cen między rynkami krajowym, wynikających z braku integracji rynku i połączeń międzysystemowych; wzywa Komisję, aby szybko zaproponowała środki, które pozwolą osiągnąć większą konwergencję cenową i integrację rynku w całej Unii;

88. podkreśla pozytywny wpływ, jaki integracja rynku wywiera na ceny hurtowe, a ostatecznie także na ceny detaliczne, w sektorze energii elektrycznej; uważa, że przegląd koncepcji rynku energii elektrycznej musi prowadzić do lepszego powiązania rynków hurtowych i detalicznych oraz przyczynia się do usuwania barier na rynkach detalicznych i hurtowych i do zapewnienia konsumentom wyboru między dostawcami energii;

89. uważa, że w ramach każdego przeglądu detalicznych rynków energii należy poważnie zastanowić się nad dalszymi działaniami służącymi ochronie konsumentów, takimi jak wspieranie i promowanie zbiorowych systemów zmiany dostawców, wymóg uwzględniania na rachunkach za energię porównań z konkurentami na podstawie historycznych zestawień zużycia, wymóg automatycznego proponowania klientom przez dostawców najbardziej korzystnych taryf oraz zapewnianie ograniczonych, łatwo porównywalnych i standardowych taryf;

90. wzywa Komisję, aby podczas przygotowywania planu działania na rzecz znoszenia cen regulowanych zachowała możliwość regulacji cen i standaryzacji struktur taryf, jeżeli prowadziłyby to do ograniczania opłat monopolowych lub nadzwyczajnych zysków zakłócających rynek, w celu ochrony konsumentów podatnych na zagrożenia lub ułatwienia porównywania cen konkurujących dostawców;

91. wzywa Komisję do monitorowania zmian końcowych cen energii w Europie, w tym opłat, podatków, dotacji i wszelkich innych ukrytych kosztów, aby określić działania, które mogą pomóc ograniczyć wspomniane ceny;

Efektywność energetyczna przyczyniająca się do ograniczenia popytu

92. przypomina o rezolucjach Parlamentu z dnia 5 lutego 2014 r., 26 listopada 2014 r. i 14 października 2015 r., w których wzywa on do wprowadzenia trzech wiążących celów energetyczno-klimatycznych na rok 2030, w szczególności celu dotyczącego efektywności energetycznej na poziomie 40 %; podkreśla, że cel UE dotyczący efektywności energetycznej na okres po 2020 r. powinien być wiążący i osiągany za pomocą indywidualnych celów krajowych; apeluje do Komisji o opracowanie różnych scenariuszy dotyczących efektywności energetycznej na 2030 r., w tym na poziomie 40 % ustalonym przez Parlament; apeluje do Rady, która wezwała do wprowadzenia ogólnounijnego celu wynoszącego co najmniej 27 %, o skorygowanie w górę swojego celu i dostosowanie go do celu przyjętego przez Parlament;

93. zauważa, że dążenie do ambitnej i możliwej do zrealizowania poprawy efektywności energetycznej w interesie spójności, solidarności i gospodarności może zwiększyć bezpieczeństwo energetyczne, konkurencyjność, zatrudnienie i wzrost gospodarczy, pomóc w utrzymaniu wydatków konsumentów na niskim poziomie i zwalczaniu ubóstwa energetycznego oraz osiągnięciu celów klimatyczno-energetycznych;

94. wzywa Komisję i państwa członkowskie do stosowania zasady „po pierwsze efektywność energetyczna”; odnotowuje, że według Międzynarodowej Agencji Energetycznej efektywność energetyczna jest „pierwszym paliwem” i oferuje najwyższy zwrot z inwestycji, niezależnie od źródła energii; podkreśla, że korzyści pod względem efektywności energetycznej, zwłaszcza ograniczenie strat energii w budynkach, mają zasadniczy wpływ na ograniczenie unijnego importu energii z państw trzecich, zważywszy, że 61 % gazu importowanego do Unii Europejskiej zużywa się w budynkach, głównie na ogrzewanie; wzywa w związku z tym do traktowania projektów dotyczących efektywności energetycznej i projektów infrastrukturalnych jako kluczowych inwestycji o podobnym znaczeniu jak inwestycje w nową zdolność wytwarzania;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

95. podkreśla, że korzyści pod względem efektywności energetycznej polegają na znacznym obniżeniu rachunków gospodarstw domowych i przemysłu za energię oraz zmniejszeniu zależności UE od importu z państw trzecich; podkreśla, że ze środkami w zakresie efektywności energetycznej wiąże się potencjał stworzenia dwóch milionów miejsc pracy do 2020 r., szczególnie w sektorze budownictwa, który pochłania 40 % całkowitego zapotrzebowania UE na energię; podkreśla, że korzyści pod względem efektywności energetycznej stanowią uzupełnienie dywersyfikacji dostaw energii;

96. wzywa Komisję, aby wskazała i usunęła wciąż istniejące bariery dla środków w zakresie efektywności energetycznej i rozwinęła rzeczywisty rynek w obszarze efektywności energetycznej, aby pobudzić przekazywanie najlepszych praktyk i zapewnić dostępność produktów i rozwiązań w całej UE z myślą o zbudowaniu prawdziwego jednolitego rynku produktów i usług w zakresie efektywności energetycznej;

97. podkreśla, że w celu ograniczenia zapotrzebowania na energię konieczne jest – dzięki właściwym zachętom – poszerzenie zakresu i zwiększenie liczby przeprowadzanych modernizacji budynków oraz wykorzystanie zrównoważonych źródeł energii w systemach ciepłowniczych i chłodniczych; zaleca dalsze podnoszenie norm efektywności energetycznej budynków, z uwzględnieniem innowacji technicznych i zachęcając do takich innowacji, zwłaszcza wykorzystywania w zamówieniach publicznych modelowania informacji o budynku i symulacji oddziaływania cyklu życia produktów wykorzystanych w budynku; zaleca ponadto dalsze wspieranie wznoszenia budynków o niemal zerowym zużyciu energii jako dodatkowy istotny etap zapewniania niezależności energetycznej oraz zrównoważonego i bezpiecznego systemu energetycznego;

98. podkreśla, że dotychczasowe inwestycje przemysłu w poprawę efektywności energetycznej muszą zostać w pełni docenione i należy je uwzględnić podczas dyskusji na temat efektywności energetycznej w UE;

99. uważa, że przemysł potrzebuje jasnych sygnałów od decydentów politycznych, aby przeprowadzić niezbędne inwestycje służące osiągnięciu celów energetycznych UE; podkreśla zatem potrzebę wyznaczenia ambitnych celów i opracowania ram regulacyjnych promujących innowacje bez tworzenia zbędnych obciążeń administracyjnych w celu jak najlepszego upowszechniania efektywności energetycznej w warunkach krajowych;

100. uważa, że cel w zakresie efektywności energetycznej musi współgrać z celami klimatyczno-energetycznymi oraz musi wzmacniać konkurencyjność gospodarki UE wobec głównych partnerów handlowych;

101. podkreśla, że aby ułatwić osiągnięcie krajowych celów i uzupełnić już prowadzoną politykę krajową funkcjonującą w ramach dotyczących klimatu i energii do 2020 r., potrzebna jest zmiana obowiązujących przepisów w zakresie efektywności energetycznej, w tym dyrektywy w sprawie charakterystyki energetycznej budynków i dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej, wraz z odpowiednim wdrożeniem takich przepisów przez państwa członkowskie; wzywa Komisję do dokonania przeglądu unijnych przepisów w zakresie efektywności energetycznej, jak określono w załączniku do ramowej strategii w sprawie unii energetycznej;

102. zwraca uwagę na rolę europejskiej etykiety energetycznej, jeśli chodzi o wzmocnienie pozycji konsumentów i podawanie im dokładnych, istotnych i możliwych do porównania informacji dotyczących efektywności energetycznej wyrobów zużywających energię; podkreśla potrzebę zmiany etykiety energetycznej, aby jeszcze bardziej ułatwić konsumentom wybór energooszczędnych produktów i stymulować wytwarzanie energooszczędnych produktów;

103. zwraca uwagę na sukces i dalszy potencjał ekoprojektowania w zakresie poprawy efektywności energetycznej i zużycia energii przez wyroby oraz wynikający z tego spadek kosztów energii i zmniejszenie jej zużycia przez gospodarstwa domowe, a także w zakresie obniżenia emisji gazów cieplarnianych; apeluje do Komisji o wprowadzenie dalszych środków wykonawczych z uwzględnieniem szerszego programu zasobooszczędności oraz o przegląd istniejących środków w tym obszarze, by zapewnić ich adekwatność;

104. dostrzega zasadniczą rolę władz lokalnych, przedsiębiorstw i obywateli w zapewnianiu niezależności energetycznej przez zwiększanie efektywności energetycznej dzięki lepszemu planowaniu przestrzennemu miast, rozwojowi energetycznych technologii internetowych oraz ICT, wprowadzaniu inteligentnych sieci, zarządzaniu energią po stronie popytu, kogeneracji, rozwojowi infrastruktury paliw alternatywnych i stosowaniu pomp ciepłych, wytwarzaniu energii na użytek własny oraz tworzeniu, modernizacji i rozwojowi lokalnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych; podkreśla, że konieczne jest pobudzenie inicjatyw obywatelskich takich jak spółdzielcze lub środowiskowe projekty w dziedzinie energii odnawialnej, aby zacieśnić związek między obywatelami i przedsiębiorstwami usług energetycznych, zachęcać do korzystania z bardziej aktywnych i zrównoważonych form podróżowania, opracowywać i wdrażać rozwiązania dotyczące inteligentnych miast, wprowadzać przyszłościową infrastrukturę dystrybucji, wspierać elektromobilność w miastach, promować renowację, a także izolację termiczną budynków, w tym jednorodną izolację; proponuje stworzenie operacyjnej przestrzeni wspólnej dla wszystkich partnerów w procesie zarządzania na wszystkich szczeblach, z aktywnym udziałem Porozumienia Burmistrzów;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

105. uważa, że absolutnym priorytetem jest opracowanie instrumentów finansowych, narzędzi i innowacyjnych modeli w celu uruchomienia funduszy publicznych oraz wykorzystania prywatnych funduszy na szczeblu lokalnym, krajowym, regionalnym i europejskim do wspierania inwestycji w kluczowych z punktu widzenia efektywności energetycznej sektorach, takich jak renowacja budynków, przy jednoczesnym należyтым uwzględnieniu specyfiki inwestycji długofalowych; podkreśla w związku z tym rolę Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOR) oraz EFIS (zarządzanego przez EBI), a także podkreśla konieczność pełnego zaangażowania krajowych banków prorozwojowych; przyznaje, że instrumentom tym musi towarzyszyć ukierunkowana pomoc techniczna; podkreśla konieczność zapewnienia opłacalności systemów efektywności energetycznej w budynkach publicznych; wzywa Komisję do wzięcia pod uwagę wszystkich tych elementów podczas opracowywania inicjatywy „inteligentnego finansowania na rzecz inteligentnych budynków”;

106. uważa, że różne fundusze europejskie, przeznaczane na finansowanie poprawy efektywności energetycznej, należy lepiej ukierunkować i ponownie nadać im priorytetowe znaczenie, by służyły poprawie sytuacji podatnych na zagrożenia konsumentów o niskich dochodach oraz rozwiązaniu problemu podziału zachęt między właścicieli a najemców budynków lub między właścicieli;

107. wzywa Komisję, aby w porozumieniu z odpowiednimi sektorami przemysłu oraz krajowymi, regionalnymi i lokalnymi zainteresowanymi stronami wskazała najlepsze praktyki w zakresie finansowania efektywności energetycznej w całej UE i za granicą, a następnie wprowadziła innowacyjne mechanizmy finansowania w EBOR, EBI i innych funduszach UE;

108. podkreśla, że rozwój nowej kultury energetycznej jest kluczowy dla osiągnięcia celów dotyczących efektywności energetycznej i zmiany klimatu; wzywa państwa członkowskie do podnoszenia świadomości wśród młodzieży za pomocą odpowiednich modułów edukacji w szkołach, aby kształtować nowe zachowania konsumentów energii;

Ku zrównoważonej gospodarce

109. przypomina, że porozumienie osiągnięte przez Radę Europejską w październiku 2014 r. w sprawie „Ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030” obejmuje zobowiązania do redukcji emisji gazów cieplarnianych w UE o co najmniej 40 % w porównaniu z poziomami z 1990 r., co stanowi podstawę rozwoju wymiaru dekarbonizacyjnego unii energetycznej; zauważa, że decyzja ta stanowi również najambitniejszy wkład w międzynarodowe negocjacje w sprawie klimatu zmierzające do osiągnięcia w 2015 r. wiążącego porozumienia w sprawie klimatu podczas konferencji (COP 21) stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), która odbędzie się w Paryżu w grudniu 2015 r.;

110. podkreśla potrzebę osiągnięcia kompleksowego, ambitnego i wiążącego porozumienia na konferencji COP 21, które zawierałoby solidne gwarancje utrzymania wzrostu średniej temperatury na świecie na poziomie poniżej 2 °C w porównaniu z epoką przedprzemysłową, łącznie z ogólnoświatowym, silnym i wspólnym systemem przejrzystości i odpowiedzialności, który obejmowałby monitorowanie, obowiązki sprawozdawcze oraz skuteczny i efektywny system egzekwowania zgodności; uważa, że międzynarodowy system dotyczący klimatu po roku 2020 powinien uwzględnić postanowienia, które umożliwią stawianie bardziej ambitnych celów, będą wspierać opłacalne działania na rzecz łagodzenia zmian i stworzą możliwości ochrony integralności środowiska naturalnego i zrównoważonego rozwoju; podkreśla potrzebę zdecydowanego zobowiązania się największych na świecie podmiotów zanieczyszczających do ograniczenia emisji; podkreśla zasadniczą rolę, jaką będzie musiała odegrać unijna dyplomacja w dziedzinie energii i klimatu;

111. przypomina, że ograniczenie wzrostu temperatury na świecie średnio do 2 °C nie gwarantuje uniknięcia znaczących niekorzystnych skutków klimatycznych; podkreśla, że redukcja globalnej emisji dwutlenku węgla do 2050 r. lub krótko po tym terminie jest konieczna do utrzymania ogólnoświatowego kursu opłacalnego ograniczania emisji zgodnego z celem „poniżej 2 °C”;

112. uważa, że rozwój odnawialnych źródeł energii jest niezwykle istotny dla unii energetycznej, jeżeli uwzględni się koszty energii; podkreśla zasadnicze znaczenie odnawialnych źródeł energii w UE dla osiągnięcia bezpieczeństwa energetycznego oraz niezależności politycznej i gospodarczej dzięki zmniejszeniu zapotrzebowania na import energii; podkreśla zasadniczą rolę odnawialnych źródeł energii w poprawianiu jakości powietrza i tworzeniu miejsc pracy oraz stymulowaniu wzrostu gospodarczego; uważa, że odnawialne źródła energii zapewniają bezpieczną, zrównoważoną i konkurencyjną energię po przystępnych cenach, a także odgrywają ważną rolę w dążeniu do przywództwa Europy w dziedzinie zielonej gospodarki oraz rozwoju nowych branż i technologii; podkreśla, że w tym sensie obecna struktura rynku energii powinna być bardziej dynamiczna i elastyczna, aby móc korzystać na rynku ze zmiennych źródeł energii; zwraca uwagę na fakt, że koszty produkcji energii ze źródeł odnawialnych w ostatnich latach znacząco spadły; podkreśla znaczenie, jakie dla włączenia odnawialnych źródeł energii ma rozwój infrastruktury transgranicznej oraz intensyfikacja badań naukowych i innowacji w zakresie rozwoju bardziej inteligentnych sieci energetycznych, opracowania nowych rozwiązań w zakresie magazynowania energii, a także elastycznych technologii wytwarzania energii;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

113. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do uczynienia Unii Europejskiej światowym liderem w dziedzinie odnawialnych źródeł energii; wzywa Komisję do przedstawienia w tym celu praktycznej strategii operacyjnej; wzywa państwa członkowskie i Komisję do zagwarantowania przejrzystości, spójności, stabilności i ciągłości ram regulacyjnych w zakresie energii ze źródeł odnawialnych oraz do unikania zmian z mocą wsteczną w odniesieniu do warunków gospodarczych inwestycji, aby zwiększyć zaufanie inwestorów oraz przyczynić się do opłacalnego wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich regionach UE; podkreśla potrzebę lepszej koordynacji systemów wsparcia zgodnie z wytycznymi Komisji Europejskiej dotyczącymi projektowania programów wsparcia odnawialnych źródeł energii, aby uniknąć potencjalnych zakłóceń na rynku i zapewnić skuteczne wsparcie odnawialnych źródeł energii; podkreśla, że aby zmniejszyć emisję gazów cieplarnianych niezbędne są odpowiednie warunki rynkowe dla inwestycji w efektywność energetyczną, odnawialne źródła energii i inteligentną infrastrukturę; podkreśla, że unia energetyczna powinna optymalizować instrumenty rynkowe służące promowaniu europejskich źródeł energii jako środek gwarantujący, że transformacja energetyczna odbędzie się w sposób najbardziej opłacalny i przyjazny dla środowiska;

114. podkreśla, że z uwagi na transformację naszych systemów energetycznych UE musi zapewnić na swoim terytorium równe szanse, jeśli chodzi o krajowe programy dotacji i pomocy państwa, nie wzmacniając w sposób nieuczciwy dominującej pozycji niektórych operatorów i technologii; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym sprawozdanie Komisji z dnia 10 października 2014 r. dotyczące dotacji i kosztów energii w UE oraz wzywa Komisję do aktualizowania co roku tego sprawozdania w celu lepszego identyfikowania sektorów i obszarów, które potrzebują dodatkowych funduszy, a także tych sektorów, które w wyniku dotacji są narażone na zakłócenia na rynku;

115. podkreśla potrzebę wycofania się z dotacji szkodliwych dla środowiska, które należy pilnie zidentyfikować i wyeliminować, gdyż stanowią one przykład marnotrawienia skromnych środków publicznych, wykorzystywanych najpierw do finansowania praktyk zanieczyszczających środowisko, a następnie do usuwania zanieczyszczeń;

116. podkreśla, że przejście na konkurencyjną i zrównoważoną gospodarkę niskoemisyjną oferuje znaczne możliwości pod względem tworzenia miejsc pracy, innowacji, wzrostu gospodarczego oraz niższych rachunków za energię dla przedsiębiorstw i gospodarstw domowych; dostrzega jednak, że możliwości te mogą być wykorzystane jedynie w drodze ścisłej współpracy między Komisją, państwami członkowskimi, władzami lokalnymi i regionalnymi oraz obywatelami i przemysłem, co skutkuje najsukcesywniejszymi zachętami i ramami regulacyjnymi; zauważa, że odpowiednio prowadzona dekarbonizacja nie powinna skutkować zwiększeniem kosztów energii, ubóstwem energetycznym, deindustrializacją gospodarki europejskiej ani wzrostem bezrobocia; nalega zatem na aktywny udział partnerów społecznych, by poradzić sobie ze społecznymi skutkami przechodzenia w kierunku zrównoważonej unii energetycznej; podkreśla, że UE wymaga ogólnounijnych, a zarazem rynkowych i neutralnych pod względem technologicznym strategii politycznych, które uwzględniają wszystkie właściwe przepisy i odnośne cele UE oraz przynoszą oczekiwane rezultaty przy jak najniższych kosztach społecznych;

117. przypomina, że przemysł fotowoltaiczny musi stanowić centralny element europejskiej polityki przemysłowej, aby zaspokoić zapotrzebowanie rosnącego rynku światowego w sytuacji, gdy większość ogniw i modułów fotowoltaicznych produkuje się obecnie poza Unią Europejską, głównie w Chinach; podkreśla, że UE musi się w pełni zaangażować w ten nowy cykl inwestycyjny, aby utrzymać pozycję lidera w dziedzinie badań i rozwoju, maszyn i w niektórych innych segmentach, takich jak inwentory i bilansowanie systemów, a także aby odzyskać pozycję lidera w dziedzinie produkcji wyposażenia (ogniwa i moduły); jest zdania, że UE powinna postawić przed sobą cel polegający na osiągnięciu do 2020 r. zdolności zaspokojenia co najmniej 20 % zapotrzebowania na własnym rynku za pomocą ogniw i modułów produkowanych wewnątrz;

118. uznaje korzyści płynące ze zwiększenia udziału energii ze źródeł odnawialnych na rynku ciepłowniczym, zwłaszcza w odniesieniu do budynków; podkreśla zwiększoną elastyczność infrastruktury ciepłowniczej i magazynowania, ułatwiającej wykorzystywanie energii ze źródeł odnawialnych, której produkcja ma niestabilny charakter, przez magazynowanie energii w postaci ciepła; powtarza, że bezpieczeństwo energetyczne można zwiększyć przez rozwój lokalnych sieci ciepłowniczych/chłodniczych, które stwarzają idealne możliwości wykorzystania na dużą skalę zrównoważonego ciepła w miastach, ponieważ sieci te mogą jednocześnie dostarczać ciepło pochodzące z wielu źródeł i nie są z natury uzależnione od jednego źródła;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

119. wzywa Komisję do zadbania o to, aby państwa członkowskie wymagały minimalnych poziomów produkcji energii ze źródeł odnawialnych w odniesieniu do nowych i remontowanych budynków oraz aby projekty w zakresie odnawialnych źródeł energii korzystały z szybkich procedur administracyjnych i procedur podłączenia do sieci, zwłaszcza przez egzekwowanie art. 13 ust. 4 i art. 13 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2009/28/WE oraz art. 7 ust. 3 dyrektywy 2009/72/WE; wzywa Komisję, aby przy okazji zmiany obowiązujących odnośnych przepisów zwiększyła liczbę budynków wyposażonych w systemy oparte na energii odnawialnej, wprowadziła wymóg stosowania procedur administracyjnych bazujących na punktach kompleksowej obsługi projektów na małą skalę w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych oraz prostych procedur zgłoszeniowych dla instalacji energii odnawialnej, których produkcja w całości jest przeznaczona na użytek własny, a także aby stworzyła ramy w zakresie innowacyjnych zasad podłączenia do sieci oraz handlu usługami na poziomie sieci dystrybucji;

120. wzywa Komisję do przyjęcia unijnej strategii na rzecz ogrzewania i chłodzenia, w której określone zostaną wszystkie działania i synergie niezbędne w sektorze mieszkaniowym, handlowym i przemysłowym w celu ograniczenia zależności, i która przyczyni się do osiągnięcia unijnych celów klimatyczno-energetycznych, oszczędności energii, wzmocnienia konkurencyjności gospodarki europejskiej, stymulowania wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy oraz propagowania innowacyjności systemu; podkreśla, że strategia na rzecz ogrzewania i chłodzenia powinna dotyczyć wszystkich pięciu wymiarów unii energetycznej.

121. podkreśla, że energia wodna stanowi ważne, miejscowe, odnawialne i bezpieczne źródło energii, a jej udział w całkowitej produkcji energii elektrycznej w UE wynosi 11 %; podkreśla, że energia wodna będzie zatem nadal odgrywać istotną rolę w produkcji i magazynowaniu energii elektrycznej, a także będzie w znaczny sposób przyczyniać się do dekarbonizacji europejskiej gospodarki i zmniejszenia zależności UE od zewnętrznych źródeł energii;

122. wzywa do szczególnego skupienia się na morskich odnawialnych źródłach energii, zgodnie z komunikatem Komisji dotyczącym niebieskiej gospodarki, jako na sektorze o wielkim potencjale, jednak zagospodarowanym w mniejszym stopniu niż inne sektory odnawialnych źródeł energii;

123. zauważa, że wykorzystywanie w coraz większym stopniu produkowanego wewnątrznie biogazu może wносить pozytywny wkład w bezpieczeństwo energetyczne; podkreśla w związku z tym konieczność utrzymania istniejącej infrastruktury gazowej do tego celu;

124. zwraca uwagę na fakt, że biomasa pochodząca ze zrównoważonego leśnictwa może przyczynić się do osiągnięcia celów klimatyczno-energetycznych wyznaczonych na rok 2030;

125. zauważa, że obecna polityka UE w sprawie biopaliw była przedmiotem szerokiej krytyki za to, że nie uwzględniała emisji gazów cieplarnianych związanych z pośrednią zmianą użytkowania gruntów, którą może wywołać przeniesienie istniejącej produkcji rolniczej na grunty nieuprawiane, zarówno w UE jak i poza jej granicami;

126. uważa, że zrównoważone podejście do osiągnięcia celów bezpieczeństwa energetycznego UE nie powinno powodować dalszego wzrostu wykorzystania biopaliw pochodzących z upraw, oraz że lepszymi opcjami są poprawa efektywności paliwowej pojazdów, zmniejszenie zapotrzebowania na transport, ograniczenie energochłonnego chowu zwierząt i zwiększenie wykorzystania biopaliw pochodzących z odpadów i resztek, które nie powodują zmiany sposobu użytkowania gruntów;

127. oczekuje i nalega na wsparcie projektów i inwestycji, które wykorzystują odpadowy węgiel jako składnik niskoemisyjnych substancji chemicznych i zaawansowanych biopaliw (np. przez wykorzystanie mikroorganizmów, które mnożą się na bogatych w węgiel gazach odlotowych i przekształcają je w paliwo i substancje chemiczne, które zastępują te pochodzące z zasobów kopalnych (lub biopaliw pierwszej generacji)) i tym samym ograniczają emisje i zanieczyszczenia pochodzące z procesów przemysłowych, np. produkcji stali;

128. podkreśla fakt, że w rzeczywistej gospodarce o obiegu zamkniętym odpady muszą wracać do obrotu jako surowiec, dzięki czemu przez maksymalnie długi czas utrzymuje się wartość dodana wyrobu, i w związku z tym przygotowanie do ponownego wykorzystania i recykling mają znacznie wyższy priorytet niż spalanie odpadów; zwraca uwagę na fakt, że w wielu państwach członkowskich istnieje nadmierna liczba spalarni; podkreśla potrzebę lepszego planowania i wymiany informacji oraz konieczność zapobiegania efektom blokady; wzywa Komisję by uwzględniła punkty wspólne unii energetycznej i gospodarki o obiegu zamkniętym;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

129. przypomina, że europejski przemysł i MŚP mają kluczowe znaczenie dla europejskiej gospodarki i dostrzega, że konkurencyjność przemysłowa Europy i jej MŚP znacznie skorzystałyby na niższych cenach energii;

130. podkreśla, że innowacje i modernizacja mające na celu mniej energochłonne i zasobooszczędne procesy przemysłowe przyczyniają się do zwiększania konkurencyjności przemysłu UE; w związku z zapotrzebowaniem na ciepło wysokotemperaturowe w sektorach przemysłowych wskazuje na innowacje w technologiach grzewczych wykorzystujących odnawialne źródła energii, które mogłyby ograniczyć import, obniżyć koszty i poprawić wydajność systemów; podkreśla, że duże wyzwanie, jakim jest renowacja i modernizacja europejskich zasobów budownictwa, tworzy zapotrzebowanie na rynku na materiały budowlane, urządzenia i sprzęt o wysokiej wydajności, a zatem stanowi doskonałą okazję dla europejskich wytwórców i instalatorów w sektorze budowlanym do wprowadzania innowacji i tworzenia miejsc pracy, których nie można przeniść;

131. zauważa, że metody osiągnięcia wyznaczonych na 2030 r. celów klimatyczno-energetycznych muszą stać się elementem polityki przemysłowej państw członkowskich, przy uwzględnieniu konieczności reindustrializacji; jest zdania, że ramy regulacyjne UE i cele UE w zakresie polityki klimatyczno-energetycznej powinny być spójne i wnieść bardziej elastyczne i prorynkowe podejście z myślą o utworzeniu stabilnej unii energetycznej, uwzględniającej wyznaczone na 2030 r. polityczne cele klimatyczne i cele dotyczące reindustrializacji, które uzupełniałyby politykę przemysłową państw członkowskich;

132. podkreśla, że efektywne wykorzystanie badań i innowacji technologicznych wzmacnia czołową pozycję przemysłu europejskiego oraz przewagę konkurencyjną i opłacalność ekonomiczną europejskich przedsiębiorstw i przemysłu, a także umożliwia tworzenie miejsc pracy, zarazem przyczyniając się do osiągnięcia głównych celów polityki klimatyczno-energetycznej UE, w tym obniżenia zapotrzebowania na energię, bezpieczeństwa dostaw, konkurencyjności i zrównoważonego rozwoju produkcji, dystrybucji, transportu i zużycia energii oraz zwalczania ubóstwa energetycznego, a także celów UE dotyczących emisji gazów cieplarnianych, odnawialnych źródeł energii i efektywności energetycznej oraz jak najlepszego wykorzystania europejskich źródeł energii;

133. wzywa Komisję do ochrony konkurencyjności energochłonnych branż przemysłu i do zapewnienia długoterminowego bezpieczeństwa planowania w przypadku inwestycji przemysłowych, które muszą odzwierciedlać aspiracje Komisji polegające na zwiększeniu do 2020 r. wkładu przemysłu do PKB do poziomu aż 20 %;

134. podkreśla kluczową rolę systemu handlu emisjami (ETS) jako opłacalnego narzędzia rynkowego służącego dekarbonizacji systemu energetycznego w Europie i osiągnięciu unijnego celu zmniejszenia emisji do 2030 r. i w późniejszym okresie; podkreśla, że oprócz rezerwy stabilności rynkowej należy przeprowadzić strukturalną reformę ETS po roku 2020, aby uwzględnić docelowy poziom zmniejszenia emisji CO₂ do 2030 r., obejmującą – o ile nie będą podejmowane porównywalne wysiłki w innych ważnych gospodarkach – wymierne i bardziej zharmonizowane środki na szczeblu UE dotyczące ucieczki emisji;

135. wzywa Komisję do dalszej analizy kwestii pośrednich kosztów emisji i ich wpływu na ceny energii elektrycznej w państwach członkowskich, a także ich udziału w tym cenach;

136. podkreśla, że wpływy z ETS powinny być przede wszystkim wykorzystane do wsparcia niskoemisyjnych rozwiązań innowacyjnych, efektywności energetycznej i innych działań ograniczających emisję CO₂;

137. dostrzega, że europejska energetyka i wydajne technologie, takie jak kogeneracja, przyczyniłyby się zasadniczo do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego UE i osiągnięcia celów w zakresie obniżenia emisji gazów cieplarnianych; jest w związku z tym przekonany, że unia energetyczna musi odzwierciedlać prawo państw członkowskich do korzystania ze wszystkich bezpiecznych i zrównoważonych niskoemisyjnych źródeł energii, jakimi dysponują;

138. choć stwierdza, że koszty energetyczny pozostaje przede wszystkim w gestii państw członkowskich, to dostrzega równocześnie obawy społeczne dotyczące szczelinowania hydraulicznego i ewentualnych skutków tej technologii dla klimatu, środowiska i zdrowia publicznego oraz realizacji długoterminowych zobowiązań UE w zakresie dekarbonizacji; dostrzega ponadto, że przyszłe zapotrzebowanie UE na energię może tylko w ograniczonej mierze zostać pokryte paliwami niekonwencjonalnymi, co w połączeniu z wysokimi kosztami inwestycji i eksploatacji oraz aktualnie niskimi cenami ropy naftowej stawia pod znakiem zapytania opłacalność technologii szczelinowania hydraulicznego w Unii Europejskiej; uważa, że na obawy społeczne trzeba odpowiednio reagować oraz że wszelkie działania związane ze szczelinowaniem hydraulicznym powinny być prowadzone z zachowaniem najwyższych standardów ochrony klimatu, środowiska i zdrowia publicznego; zwraca się do państw członkowskich, które zamierzają prowadzić szczelinowanie hydrauliczne, aby respektowały zalecenie Komisji z 2014 r. dotyczące podstawowych zasad rozpoznawania i wydobywania węglowodorów (takich jak gaz łupkowy) z zastosowaniem intensywnego szczelinowania hydraulicznego;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

139. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby aktywnie dążyły do likwidacji przestarzałych, najbardziej zanieczyszczających lub niebezpiecznych elektrowni, również w celu ograniczenia obecnego nadmiaru zdolności produkcyjnych rynku;

140. wzywa Komisję do poprawy warunków stosowania wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS); uważa, że CCS powinno ułatwić przejście do niskoemisyjnego rynku energii oraz że może odegrać ważną rolę, jeśli chodzi o godzenie rozbieżnych celów unii energetycznej dotyczących zróżnicowanych, bezpiecznych dostaw energii, co jednocześnie pozwoli ograniczyć emisję gazów cieplarnianych w stopniu niezbędnym do osiągnięcia celów wyznaczonych w planie działania UE na okres do 2050 r.;

141. uważa, że konieczne będzie dalsze rozwijanie i doskonalenie technologii dekarbonizacji, takich jak CCS oraz wychwytywanie i wykorzystywanie dwutlenku węgla (CCU), w drodze intensywnych działań w obszarze badań i innowacji, aby zapewnić dostępność takich technologii i umożliwić zmniejszenie, bądź nawet eliminację, śladu środowiskowego paliw kopalnych, które nadal mają ponad 40 % udział w bieżącej produkcji energii w UE i prawdopodobnie pozostaną ważnym źródłem energii w przyszłości;

142. wzywa Komisję do ustanowienia funduszu innowacji NER400, który wspierałby niskoemisyjne projekty demonstracyjne, bazując na programie NER300 w dziedzinie CCS i odnawialnych źródeł energii, lecz rozszerzając jego zakres na niskoemisyjne innowacje w sektorach przemysłowych;

143. zauważa, że w 2014 r. udział energii jądrowej w koszyku energii elektrycznej wyniósł 27 %, a ponad połowa całej niskoemisyjnej energii elektrycznej w UE pochodziła z elektrowni jądrowych oraz że 130 ze 132 elektrowni jądrowych w UE ma zostać zlikwidowanych do 2050 r., co będzie wiązać się z poważnym niedoborem niskoemisyjnego obciążenia podstawowego w koszyku energii elektrycznej UE; dostrzega, że podczas gdy niektóre państwa członkowskie zdecydowały się na odejście od energii jądrowej, inne państwa członkowskie zamierzają realizować nowe projekty związane z energią jądrową z myślą o osiągnięciu krajowych i unijnych celów klimatyczno-energetycznych oraz wzywa Komisję do dopilnowania, aby UE zapewniła państwom członkowskim, które mają takie zamiary, ramy umożliwiające prowadzenie projektów w dziedzinie energetyki jądrowej w granicach wyznaczonych zasadami rynku wewnętrznego UE i konkurencji;

144. zauważa, że energia jądrowa wnosi niezwykle ważny wkład do europejskiego systemu energetycznego, powodując niższe emisje CO₂, a zarazem ograniczając zależność od importu, zapewniając stabilną produkcję energii elektrycznej, która może być wykorzystana na rynku wewnętrznym i tworzyć stabilną podstawę systemu energetycznego, w którym możliwe jest stopniowe wprowadzanie energii ze źródeł odnawialnych;

145. wzywa państwa członkowskie, które stopniowo odchodzą od energetyki jądrowej, do upewnienia się, że zostanie ona zastąpiona produkcją energii, która będzie w stanie zapewnić porównywalną podaż energii i przyczynić się do stabilizacji wspólnego systemu produkcji i dystrybucji;

146. uważa, że choć do państw członkowskich należy określenie własnego koszyka energetycznego i od suwerennej decyzji każdego państwa członkowskiego zależy, w jaki sposób będzie dekarbonizować gospodarkę, koordynacja strategii politycznych i rozwoju technologicznego na szczeblu UE jest niezbędna, aby osiągnąć cele klimatyczno-energetyczne Europy i państw członkowskich; dostrzega, że w niektórych obszarach strategii na szczeblu UE są najbardziej skuteczne oraz że w innych obszarach podstawowe znaczenie ma ścisła współpraca i koordynacja między państwami członkowskimi; dostrzega, że do zagwarantowania takiej koordynacji potrzebny jest solidny i niezawodny proces zarządzania;

147. wzywa Komisję do przedstawienia wniosków ustanawiających fundusz modernizacyjny o ściśle określonych kryteriach i wytycznych, zapewniających ukierunkowanie środków na rzeczywiste projekty modernizacyjne w energetyce, które byłyby wybierane w oparciu o podejście neutralne pod względem technologicznym i na podstawie tego, czy wyraźnie służą osiągnięciu wyznaczonych na 2030 r. celów UE w zakresie emisji gazów cieplarnianych;

148. podkreśla, że w ustanawianiu wspomnianych powyżej kryteriów i wytycznych dla funduszu modernizacyjnego powinien uczestniczyć EBI;

149. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zadbały o to, żeby rozwój unii energetycznej zapewniał ochronę środowiska i klimatu, poprawę jakości powietrza, ograniczenie zależności od energii pozyskiwanej z zewnątrz, różnorodność biologiczną, zatrudnienie i konkurencyjność europejskiego przemysłu, biorąc pod uwagę innowacje technologiczne i pozycję lidera w tej dziedzinie;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

150. podkreśla, że energia musi być przystępna cenowo dla wszystkich obywateli Unii; uważa, że unikanie niepotrzebnego zużycia dzięki poprawie efektywności, wydajniejszym połączeniom międzysystemowym, większej integracji rynku oraz inwestycjom w zrównoważoną energię, w szczególności w budynkach, umożliwiłoby wielu gospodarstwom domowym dostęp na równych warunkach do jednolitego, zrównoważonego, konkurencyjnego i bezpiecznego rynku energii i wydostanie się z ubóstwa energetycznego, jakie w 2012 r. dotknęło jednego na czterech obywateli UE; zwraca się do Komisji, aby przedstawiła komunikat na temat ubóstwa energetycznego w Europie, któremu towarzyszyć będzie plan działania dotyczący zwalczania tego zjawiska, zawierający definicję i wskaźniki ubóstwa energetycznego;

Tworzenie energooszczędnego i niskoemisyjnego sektora transportu

151. szacuje, że udział transportu w zużyciu energii końcowej w Europie wynosi ponad 30 % oraz że 94 % transportu opiera się na produktach ropopochodnych; uważa zatem, że czystszy system energetyczny, wyraźnie powiązany z dekarbonizacją sektora transportu, powinien leżeć u podstaw ramowej strategii na rzecz stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie zmiany klimatu; podkreśla, że łączenie środków mających na celu upowszechnianie efektywności energetycznej i energii odnawialnej oraz rozwój innowacyjnych technologii energetycznych ma kluczowe znaczenie w dążeniu do osiągnięcia środowiskowo zrównoważonego koszyka energetycznego w europejskich systemach transportu; uważa, że należy promować wykorzystanie różnorodnych źródeł energii odnawialnej, w tym skroplonego gazu ziemnego w samochodach ciężarowych oraz w sektorze morskim; apeluje do Komisji, aby przedstawiła wnioski mające na celu likwidację, w stosownych przypadkach, subsydiów podatkowych szkodliwych dla środowiska; zachęca do wspierania badań naukowych i innowacji mających na celu znalezienie lepszych pod względem technologicznym rozwiązań w zakresie mobilności, a także rozwiązań w dziedzinie technologii i polityk wspomagających;

152. zauważa, że dekarbonizacja sektora transportu zakłada włączenie do wszystkich obszarów polityki środków z dziedziny energetyki, transportu, handlu oraz badań naukowych i innowacyjności; podkreśla wagę spójnego transgranicznego podejścia w celu przeciwdziałania rozdrobnieniu krajowemu i podkreśla potrzebę ustanowienia norm i wymogów w zakresie interoperacyjności, które umożliwią europejskim przedsiębiorstwom wykorzystywanie możliwości rynkowych;

153. zauważa, że poprawa norm osiągnięć pojazdów oraz efektywności paliwowej to istotne elementy służące zarówno zmniejszeniu zależności UE od ropy, jak i ograniczeniu emisji gazów cieplarnianych, dlatego też wzywa przemysł, państwa członkowskie i Komisję do kontynuowania i przyspieszenia działań w tym zakresie, przy jednoczesnym dopilnowaniu, z uwagi na niedawne afery, aby pomiar emisji był nie tylko rzetelny, lecz także odzwierciedlał rzeczywiste warunki jazdy; zwraca się do Komisji o przegląd norm emisji CO₂ dla samochodów osobowych i dostawczych, które będą obowiązywać po 2020 r.; zauważa jednak, że długoterminowe rozwiązanie na rzecz ograniczenia emisyjności transportu i zmniejszenia zapotrzebowania na energię oraz dywersyfikacji dostaw opiera się na paliwach alternatywnych, zastosowaniu elektryczności z wykorzystaniem energii elektrycznej pochodzącej ze źródeł odnawialnych i promowaniu bardziej zrównoważonych rodzajów transportu;

154. popiera kompleksowy pakiet dotyczący transportu drogowego promujący bardziej efektywny ramowy system opłat za infrastrukturę, a także stosowanie inteligentnych interoperacyjnych rozwiązań w zakresie transportu; podkreśla, że efektywność energetyczną można poprawić przez wspieranie digitalizacji i wykorzystywanie inteligentnych systemów transportu oraz rozwijanie innowacyjnych usług transportowych; wzywa do wprowadzenia przyszłościowej strategii dotyczącej badań naukowych i innowacji w sektorze transportu; opowiada się za opracowaniem planów zrównoważonej mobilności na obszarach miejskich i wiejskich, aby ograniczyć zanieczyszczenia wynikające z ruchu pojazdów oraz zmniejszyć natężenie ruchu, hałas i liczbę wypadków drogowych; uważa, że takie plany powinny mieć na celu likwidację nierówności, jeśli chodzi o niepełnosprawnych użytkowników oraz koszty;

155. z zadowoleniem zauważa, że na znaczeniu zyskują najbardziej zrównoważone i energooszczędne środki i drogi transportu, takie jak kolej, żegluga morska bliskiego zasięgu, żegluga śródlądowa i transport morski, dzięki poprawie ich konkurencyjności oraz skuteczności pod względem redukcji emisji CO₂; zwraca w związku z tym uwagę na znaczenie intermodalności;

156. wzywa Komisję do przedstawienia kompleksowej strategii dotyczącej transportu drogowego w ramach dekarbonizacji sektora transportu oraz do wsparcia zwiększonych wysiłków na rzecz rozwoju i wdrażania elektromobilności w transporcie drogowym;

157. wskazuje, że upowszechnienie pojazdów elektrycznych będzie stanowić duże obciążenie pod względem produkcji energii elektrycznej i wzywa do dokonania oceny, na ile obecne moce produkcyjne będą w stanie sprostać temu zadaniu;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

158. wzywa Komisję do zmiany systemu określania zużycia paliwa i oznakowania CO₂ samochodów osobowych, by konsumenci mogli otrzymywać dokładne, istotne i możliwe do porównania informacje na temat emisji CO₂ i zużycia paliwa, po to aby przy wyborze samochodu konsumenci częściej kierowali się wysoką efektywnością energetyczną pojazdu, co z kolei będzie bodźcem dla producentów do zwiększania efektywności energetycznej produkowanych pojazdów i przyczyni się do zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego;

159. nalega, by Komisja przyspieszyła wprowadzanie zmienionego cyklu badań, by zagwarantować, że emisje CO₂ i innych zanieczyszczeń z pojazdów odzwierciedlają emisje w rzeczywistych warunkach jazdy;

160. wzywa Komisję do szybszego wprowadzania zaawansowanych technologii w innowacyjnym transporcie kolejowym przez przyspieszenie realizacji inicjatywy Shift2Rail, która może odegrać kluczową rolę w obszarze czystego transportu publicznego;

161. przypomina, że żegluga międzynarodowa wciąż jest wyłączone z wiążących zobowiązań do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, a jednocześnie wykazuje wysoką stopę wzrostu pod względem ruchu; apeluje do Komisji, by przedstawiła wniosek ustawodawczy w sprawie docelowych poziomów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w żegludzie międzynarodowej, chyba że Międzynarodowa Organizacja Morska uzgodni obowiązkowe cele w tym zakresie przed końcem 2016 r.;

162. podkreśla potrzebę większej koordynacji strategii dekarbonizacji transportu, ogrzewania i chłodzenia oraz energetyki; wzywa Komisję do przedstawienia całościowych planów zmniejszenia emisji CO₂ z sektorów transportu oraz ogrzewania i chłodzenia, uwzględniających między innymi fakt, że czystą i tanią energię pozyskaną z różnych źródeł odnawialnych można – w przypadku jej szerokiej dostępności – wykorzystać do ładowania pojazdów elektrycznych oraz do napędzania urządzeń ciepłowniczych i chłodzących;

163. podkreśla, że trzeba nadać priorytet wsparciu przez EFIS projektów transportowych, które umożliwiają transformację technologiczną w kierunku czystego i zrównoważonego systemu transportu; podkreśla, że w ramach innych instrumentów wsparcia finansowego dostępnych na szczeblu UE należy priorytetowo traktować inwestycje w infrastrukturę do celów intermodalności, kolei, transportu morskiego oraz transportu śródlądowego;

164. zachęca Komisję, aby do swoich prac nad harmonizacją kryteriów certyfikacji w dziedzinie zrównoważonej turystyki włączyła kryterium związane z wykorzystaniem energii odnawialnej, a także kryterium związane z obniżeniem emisji CO₂, zgodnie z celami UE;

Badania naukowe, innowacje i konkurencyjność

165. wzywa Komisję do zintensyfikowania działań badawczych dotyczących lepszego wykorzystania europejskich źródeł energii i ograniczenia ich wpływu na środowisko z myślą o trwałym wzroście gospodarczym, tworzeniu miejsc pracy, konkurencyjności przemysłowej i długoterminowych celach klimatyczno-energetycznych UE;

166. podkreśla, że w związku z tym trzeba w pełni wykorzystać wszystkie możliwości unijnego finansowania w celu promowania bezpiecznych i zrównoważonych niskoemisyjnych technologii energetycznych, efektywności energetycznej, odnawialnych źródeł energii, inteligentnych sieci, zdecentralizowanej produkcji, elastycznych technologii wytwarzania energii, magazynowania energii elektrycznej i elektryfikacji systemu transportowego; wzywa Komisję do zintensyfikowania działań badawczych w dziedzinie takich technologii i do ich wdrażania, aby osiągnąć cele wyznaczone na lata 2020 i 2030 oraz cele bardziej długoterminowe, a także aby zwiększyć bezpieczeństwo energetyczne oraz ułatwić ożywienie gospodarcze; oczekuje, że priorytety te znajdą odzwierciedlenie w przeglądzie śródkresowym programu badawczego „Horyzont 2020”; przypomina, że w programie „Horyzont 2020” zaplanowano wspieranie wyzwań energetycznych, takich jak przechodzenie na niezawodny, stabilny i konkurencyjny system energetyczny, którego główne priorytety wymieniono pod nagłówkami: efektywność energetyczna, technologie niskoemisyjne oraz inteligentne miasta i społeczności; przypomina, że co najmniej 85 % budżetu programu „Horyzont 2020” przewidzianego na wyzwania energetyczne ma być wydane w obszarze paliw niekopalnych, przy czym co najmniej 15 % ogólnego budżetu na wyzwania energetyczne zostanie wydane na działania związane z wprowadzaniem na rynek technologii w zakresie energii odnawialnej i efektywności energetycznej;

167. uważa, że większe wysiłki na rzecz rozwoju takich technologii mogą przynieść znaczne długoterminowe korzyści w postaci racjonalnej pod względem kosztów dekarbonizacji, zmniejszonych kosztów generacji i mniejszego popytu na energię, zwiększając w ten sposób konkurencyjność przemysłu;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

168. zauważa europejskie przywództwo technologiczne w kluczowych sektorach, takich jak turbiny wiatrowe, kable elektryczne, rozwój i usługi sieci, systemy transportu miejskiego; ubolewa, że to przywództwo jest zagrożone i wzywa Komisję do podjęcia pilnych działań w celu utrzymania czołowej pozycji;

169. wzywa Komisję do opracowania inicjatywy dotyczącej przywództwa UE w zakresie globalnych technologii i innowacji w dziedzinie energetyki odnawialnej i niskoemisyjnej, takich jak energia fal morskich, pływające instalacje fotowoltaiczne oraz biopaliwa z alg, a także do wsparcia większego państwowego i prywatnego zaangażowania w badania, rozwój i inwestycje w tych dziedzinach;

170. wzywa państwa członkowskie i Komisję, by dążyły do udoskonalenia powiązań między krajowymi i europejskimi programami badawczymi i do ich koordynacji, w szczególności w dziedzinie energii, transportu, ICT i budownictwa, co pozwoli zapewnić priorytetowe traktowanie wspólnych wyzwań, takich jak zwiększenie efektywności energetycznej, przez skoncentrowanie się nie tylko na sektorze ciepłownictwa, lecz również na sektorze chłodzenia, wspieranie rozwiązań o małej skali, w których wykorzystywana jest energia ze źródeł odnawialnych, ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, zwiększanie bezpieczeństwa energetycznego oraz rozwój nowych odnawialnych źródeł energii, a także by dążyły do maksymalnego upowszechnienia na rynku nowych technologii;

171. podkreśla wartość dodaną włączenia ICT do systemów energetycznych oraz wzywa Komisję, aby wprowadziła wspólne normy w zakresie inteligentnych sieci na poziomie systemu przesyłowego, które zapewnią stabilne dostawy i swobodny przepływ energii przez granice oraz przyczynią się do bezpieczeństwa energetycznego, oraz na poziomie systemu dystrybucji w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw dla społeczności lokalnych, miast i regionów; podkreśla w związku z tym rolę, jaką rozwijanie bardziej inteligentnych sieci energetycznych i nowych instalacji magazynowania energii może odegrać w zwiększaniu poziomu wykorzystania odnawialnych źródeł energii;

172. dostrzega, że inteligentne urządzenia pomiarowe wnoszą istotny wkład w usługi sieci dystrybucji; podkreśla, że konsumenci muszą pozostać ostatecznymi właścicielami swoich danych oraz że dane przekazywane operatorom systemów dystrybucji i innym operatorom na rynku powinny podlegać anonimizacji, aby zapewnić pełne poszanowanie prawa do prywatności;

173. uważa, że dalszy rozwój wewnętrznego rynku energii jest nierozdzielnie związany z jednolitym rynkiem cyfrowym; wzywa Komisję, by propagowała związek między unią energetyczną a jednolitym rynkiem cyfrowym przez maksymalne poszerzenie dostępu konsumentów do usług energetycznych przy wykorzystaniu platform cyfrowych oraz przez rozwój wewnętrznego rynku energii, który będzie bardziej konkurencyjny, przejrzysty i zintegrowany z gospodarką cyfrową;

174. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zwiększyły bezpieczeństwo informatyczne oraz ochronę krytycznej infrastruktury energetycznej zapewniającej podstawowe usługi dla konsumentów, zwłaszcza jeśli chodzi o rozwój produkcji przemysłowej i coraz większą rolę ICT w sektorze energetycznym; podkreśla w związku z tym znaczenie, jakie ma przyjęcie i terminowe wdrożenie dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji dla utrzymania wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w infrastrukturze krytycznej;

175. podkreśla, że priorytetem państw członkowskich w ramach programu „Horyzont 2020” powinno być obniżenie kosztów zrównoważonych, bezpiecznych i mniej rozwiniętych technologii energetycznych, zwłaszcza tych, które przyczyniają się do globalnego obniżenia emisji gazów cieplarnianych i osiągnięcia wyznaczonych na 2030 r. celów UE; wzywa zarówno Komisję, jak i państwa członkowskie do zapewnienia jasnych ram prawnych i strategicznych, a także możliwości finansowania inicjatyw w zakresie badań i rozwoju oraz projektów wdrożeniowych pomagających Unii Europejskiej osiągnąć jej cele dotyczące klimatu, energii i środowiska, oraz zwiększyć konkurencyjność gospodarczą; z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia przez Komisję zmienionego planu EPSTE; podkreśla, że działania badawczo-rozwojowe i innowacje powinny skupiać się raczej na systemowej integracji różnych dostępnych lub opracowywanych rozwiązań niż na traktowanych odrębnie poszczególnych sektorach lub technologiach;

176. dostrzega, że postęp w dziedzinie przyjaznych środowisku, opłacalnych innowacji oraz badań i rozwoju ma również kluczowe znaczenie dla przyszłej konkurencyjności UE, w tym europejskiego przemysłu;

Wtorek, 15 grudnia 2015 r.

177. wzywa Komisję, by przedstawiła jednoznaczny schemat poszczególnych instrumentów finansowania, takich jak program InvestEU, instrument „Łącząc Europę” (projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania), fundusze badawczo-rozwojowe, fundusze strukturalne i inwestycyjne, instrumenty finansowania inteligentnych sieci (ERA-Net Plus), program „Horyzont 2020”, EBI, Europejski program energetyczny na rzecz naprawy gospodarczej (EPENG), instrument „Łącząc Europę” – energia, program NER300, Fundusz Badawczy Węgla i Stali oraz Eurogia+, a także aby wyjaśniła zasady kwalifikowalności w odniesieniu do każdego z tych programów;

Urzeczywistnienie unii energetycznej: obywatele i miasta

178. przypomina zobowiązanie 6 tysięcy miast europejskich do przeprowadzenia w transformacji energetycznej, zwłaszcza przez Porozumienie Burmistrzów; wzywa Komisję do pełnego uruchomienia tej sieci, a także innych inicjatyw, takich jak inteligentne miasta i społeczności czy Energy Cities, oraz do zapewnienia im zasobów finansowych i ludzkich dla dalszego rozwoju; uważa, że stronom Porozumienia Burmistrzów należy zapewnić priorytetowy dostęp do europejskiego finansowania;

179. podkreśla, że aktywne strategie edukacyjno-szkoleniowe i strategie na rzecz umiejętności mają podstawowe znaczenie dla przejścia na zrównoważoną, zasobooszczędną gospodarkę; wzywa państwa członkowskie do ustanowienia ukierunkowanych programów szkoleń i edukacji dla obywateli oraz do wspierania edukacji kierowanej przez społeczność lokalną w celu zmniejszenia zapotrzebowania na energię i wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych; podkreśla, że powodzenie unii energetycznej wymaga równego dostępu do wstępnej, jak również trwającej przez całe życie edukacji i szkoleń, które stanowią podstawowy środek reagowania na zmieniające się okoliczności i aspiracje obywateli z jednej strony oraz na potrzeby rynku pracy z drugiej strony; przypomina, że niezbędne są programy szkoleń i podnoszenia kwalifikacji, umożliwiające pracownikom pełne wykorzystanie potencjału trwałego i lokalnego zatrudnienia stworzonego dzięki rozwojowi odnawialnych źródeł energii;

o

o o

180. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, a także umawiającym się stronom Wspólnoty Energetycznej.
